

ΜΠΕΤΤΙΝΑ ΦΡΑΒΑΣΙΛΗ

Ἀληθινὴ ἱστορία ὑπὸ Σ. ΑΚΡΟΠΟΛΙΤΟΥ

38^{ΟΝ}

Ἦταν δάκρυα χαρᾶς καὶ συγκινήσεως ἐκεῖνα τῆς Μπεττίνας. Ὁμως μὲ τὰ δάκρυα ἐκεῖνα, ἀρχισε τὸ δρόμα πού εἶχεν ἐτοιμάσει ἡ μοῖρα γι' αὐτὴν καὶ τὸν ποιητὴ τῆς.

Τὸ πρωὶ τῆς ἄλλης ἡμέρας, ὁ Βιζυηνὸς ἔμαθε τὴν μεγάλην εἰδησίαν. Ἡ Μπεττίνα δὲν τὸν εἶχε καλημερίσει ἐκεῖνο τὸ πρωὶ ὅπως πάντα. Εἶχε φύγει γιὰ τὸ σχολεῖο τῆς μαζί μὲ τὴν ἀδελφοῦλα τῆς τὴν Ἰταλὰ.

Ἡ νόννα ὁμως ἦταν ἐκεῖ καὶ ἡ νόννα εἶχε ἀνάγκη νὰ μοιρασθῇ τὴν χαρὰ τῆς μὲ τὸν παλιὸ καὶ καλὸ τῆς φίλο. Τοῦ εἶχε ἐτοιμάσει γλυκὸ καὶ καφέ στὸ τραπέζι τοῦ χώλ καὶ τὸν κράτησε κοντὰ πρὸς αὐτὴν τὸν εἶδε νὰ βγαίνει ἀπὸ τὸ δωμάτιό του μὲ τὴν φράση:

— Ἐλα λοιπὸν ποιητὴ μου νὰ μάς εὐχθῇς. Κάθισε.

Ποῦ νὰ φαντασθῇ ὁ τρανὴς ἀνὴρ ὁ θρῶπος ποῖο ἦταν τὸ γεγονός, ποῦ νὰ θὰ ἐπανηγύριζε.

— Τὶ χαρούμενο λοιπὸν ἔχουμε; ῥώτησεν, ἐνῷ ἐπῆνε μιά κουταλιά γλυκὸ ἀπὸ τὸ γλυκὶν, βάζο.

— Δὲν θὰ τὰ περίμενες, βέβαια, ποιητὴ μου. Παντρεύουμε τὴν Μπεττίνα μας.

Ἀν ἐνὰ ἐκτελεστικὸ ἀπόσπασμα εἶχε στρέψει τὰ ὄπλα του κατὰ τοῦ ποιητῆ καὶ εἶχεν ὑπακούσει εἰς τὸ παράγγελμα «πῦρ», τὸ ἀποτέλεσμα θὰ ἦταν τὸ ἴδιο. Ὁ ἀτυχὸς ἀνθρώπος ἐκλονίστηκε, ἔχασε τὶς αἰσθήσεις του, ἐσκοτείνισαν τὰ μάτια του καὶ ἔπεσε, ἐνῷ ἡ νόννα ἄφηνε κραυγὴ ἀπελπισίας καὶ τρόμου.

Ἡ Φραβασίλη πού ἦταν στὸ ἄλλο δωμάτιο ἔτρεξεν ἐντροπῇ. Ἐχρειάστηκε πολὺ γιὰ νὰ τὸν ἐπαναφέρουν στὶς αἰσθήσεις του, ἀλλ' ὁμως δὲν τὸν ἐπανεφέραν καὶ στὴν προτέρα του κατάστασι. Τώρα, ἦταν ἄλλος ἀνθρώπος ὁ Βιζυηνός. Τὸ πρόσωπό του εἶχε πάρει ἀγρία ὄψη, τὰ μάτια του ἐβλέπαν ἀπλανῶς, τὰ χεῖλη του ὑπέτρεμαν.

Κάτι θέλησε νὰ ρωτήσῃ ἡ Φραβασίλη γιὰ τὴν ἀπρόοπτη ἐκείνη λιποθυμία, ὅπως τὴν νόμιζε, ἀλλὰ ἡ νόννα δὲν τὴν ἄφησε, γιατί ἡ νόννα ἤξερε τώρα τί συνέβαινε.

Θέλησαν νὰ τὸν φέρουν στὸ κρεβάτι του γιὰ νὰ ἀναπαυθῇ, μὰ ὁ ποιητὴς δὲν ἐδέχθηκε. Ἐσοκώθηκε καὶ δίκως νὰ εἰπῇ λέξι κατέθηκε κλονιζόμενος τὴν σκάλα. Οὐ-

τε λέξι δὲν ξέφυγε ἀπὸ τὸ στόμα του. Οὔτε μιὰ λέξι...

Ἡ νόννα, τὸν παρηκολούθησε ὡς τὴν πόρτα καὶ ἔπειτα μὲ τὸ βλέμμα ὡς τὴν γωνία τοῦ δρόμου, πού χάθηκε. Ἐπειτα ἐσοκούπισε μὲ τὸ μαντῆλι τῆς ἓνα δάκρυ πού ἐκύλισε στὰ μάτια τῆς κι' ἀνέθηκε στὸ σπῆτι. Τὸ δρόμα τοῦ Βιζυηνοῦ εἶχε μιλήσει στὴν ψυχὴ τῆς... Μὰ τὸ μυστικὸ πού ἐμάνεψε, τὸ κράτησε γιὰ τὸν ἑαυτὸν τῆς.

Ὁ Βιζυηνὸς δὲν ἐπῆγε τὸ πρωὶ ἐκεῖνο στὸ ὄδειον. Ποῦ πέρασε τίς τρανικὲς του ὥρες; Ἀγνώστο. Ὁμως τὸ ἀπόνευμα ἦταν στὸ γραφεῖο του, γιατί τὸ ἀπόνευμα θὰ πῆγαινε καὶ ἡ Μπεττίνα γιὰ τὸ μάθημά τῆς.

Εἶχε ἀφήσει τὴν πόρτα τοῦ ἀνοικτῇ γιὰ νὰ βλέπῃ στὸν διάδρομο.

Μαλλοντε, ἦταν βέβαιος ὅτι ἡ μικρὴ τοῦ Παναγία, θὰ περνοῦσε νὰ τὸν χαιρετίσῃ. Σήμερα ὄχι. Ἴσως γιατί δὲν τὸν εἶχε χαιρετίσει καὶ τὸ πρωί. Γι' αὐτὸ ἤθελε νὰ βλέπῃ στὸν διάδρομο.

Δὲν εἶχε δίκιο νὰ ἀμφιβάλλῃ. Ἡ Μπεττίνα ἐφθάσε στὴν ὥρα τῆς κι' ἐπῆγε ὅπως πάντα στὸ γραφεῖο του. Καὶ ὡμορφὴ καὶ χαρούμενη καὶ γελαστή, ὅπως πάντα.

Τοῦ ἔτεινε τὸ χέρι καὶ αὐτὸς τὸ φίλησε. Τὰ χεῖλη του ἦταν φλογισμένα.

— Θέλεις νὰ καθῆσῃς λίγο; Τὴν ρώτησε.

— Ξέρω. Θὰ μὲ μαλώσῃς. Εἶπε ἡ Μπεττίνα ἐνῷ ἐκαθόταν στὴν καρέκλα πού τῆς προσέφερε δίπλα του.

Ὁ Βιζυηνὸς ἐσοκώθηκε, ἐκλείσε τὴν πόρτα τοῦ γραφείου καὶ ξαναγύρισε.

— Γιατὶ φαντάστηκες πῶς θὰ σὲ μαλώσω; Ἐκαμες κανένα κακό;

— Ἴσως πού δὲν σοῦ εἶπα ἐγὼ ὅτι θὰ ἔμαθες! Μὰ δὲν ἤξερα ἀν ἔχω τὸ δικαίωμα. Γι' αὐτὸ καὶ ἔφυγα τὸ πρωὶ δίκως νὰ σὲ ἰδῶ.

— Ἀφοῦ ὑπόρρεες!...

— Βλέπεις πού μὲ μαλώνεις; Ἐγὼ ἤθελα νὰ τρέξω στὸν ποιητὴ μου ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ. Ἡξερα τὴν χαρὰ πού θὰ σοῦ ἔδινα. Μήπως εὐὸ δὲν μ' ἀγαπᾷς πῶς πολὺ ἀπ' ὅλον τὸν κόσμον; Ἀλλὰ, δὲν ἤξερα ἀν ἔπρεπε ἐγὼ νὰ σοῦ τὸ εἰπῶ. Στὸ εἶπε ἡ νόννα ἡ ἡ μητέρα;

— Δὲν ἔχει σημασία. Ὁθάνει ὅτι μοῦ τὸ εἶπαν...

ΑΥΡΙΟΝ : Ἡ συνέχεια.

ΕΣΣ. Μ.Λ. ΑΘ. 13/10/36

ΤΟ ΣΠΑΡΑΚΤΙΚΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ
ΕΝΟΣ ΑΓΝΟΥ ΕΡΩΤΟΣ

ΜΠΕΤΤΙΝΑ ΦΡΑΒΑΣΙΛΗ

Ἀληθινή ἱστορία ὑπὸ Σ. ΑΚΡΟΠΟΛΙΤΟΥ

39ον

— Καὶ δὲν ἐχάρηκες θέθαί, ἰ
"Ὁ τὸ βλέπω. Μὴ μοῦ τὸ κρύψῃς
ποιπτή μου. Δὲν ἐχάρηκες. Μὰ γιὰ
τί ;

Ὁ Βιζυηνὸς ἀπλωσε τὰ χέρια του
πρὸς τὴν Μπεττίνα, μὰ ἐπεσαν στὸ
κενόν. Κάποιον ἐνοτικτὸ, κάποιος ἀ-
όριστος φόβος ἔκαμε τὴν Μπεττί-
να νὰ τραβηχθῇ λίγο. Ὡς τόσο
ὁ ποιπτής δὲν ἐμποδίσθηκε ν' ἀ-
παντήσῃ :

— Γιατί, σ' ἀγαπῶ Μπεττίνα. Σ'
ἀγαπῶ σὺν τρελλῶς ἀπὸ μικρὰ
παιδί. Τόσα χρόνια σὲ παρακολουθεῖ
νὰ μεγαλώσῃς, σὺν ἑνῇ ὡμορφ-
τριατάφυλλο. Μὲ πόση λαχτάρα
ἔδλεπα νὰ ἀνοίγῃ τὸ μπουμπουκι,
νὰ ἀπλώνωνται γύρω στὸ μίσχο
τὰ ὀλοκόκκινα φύλλα, νὰ σκορπί-
ζεται γύρω τὸ ἀρώμα.... Ἐλεγα :
Αὐτὸ τὸ τριαντάφυλλο θὰ εἶνε
κό μου, γιατί ἐπῆρε μεγαλώνοντας
κάτι ἀπ' τὴν ζωὴ μου. Αὐτὸ τὸ τρι-
αντάφυλλο δὲν μπορεῖ νὰ τὸ πάρῃ
ἄλλος. Νὰ πού τὸ παίρνῃ ὅμως....
Θέλεις νὰ χωρῶ γι' αὐτό ;

Ἐπερίμενε κάποια ἀπάντησι. Μιά
λέξι, ἔστω. Ὅμως ἡ Μπεττίνα δὲν
εἶπε τίποτα. Εἶχε ἐκψύει τὸ κεφάλι
καὶ ἔκλαιγε. Γιατί ; Ἴσως γιατί ἐ-
θλεπε πῶς εἶναι σ' ἑναν ἄνθρωπο
μιά δυστυχία ἀθέλα της. Ἴσως γιὰ-
τί ἔθλεπε νὰ καταρρέῃ ξαφνικὰ μιά
ἀγάπη ποὺ τὴν εἶχε συνθεύσει
ἀλλοιώτικη, ἡ ἀγάπη ποὺ εἶχε γιὰ
τὸν ποιπτή της. Ἴσως καὶ ἀπὸ ἀ-
μχανία, ἀπὸ κατάπληξι.

Καὶ ὁ Βιζυηνὸς ἐσυνέχισε :

— Κλαῖς ; Ὁ πόσες φορές ἔκλα-
ψα κι' ἐγὼ γιὰ σένα. Πόσες φορές !...
Αὐτὴν τὴν στιγμή, τὴν τωρινὴ ποὺ
συντρίβει τὴν ζωὴ μου, τὴν ἐκὼ
θρηνήσει προκαταβολικῶς νύχτες
ὀλόκληρες γιατί ἤξερα πῶς θάρρη,
τὴν περίμενα. Τώρα κλάψε καὶ σὺ.
Γιατί ὄχι ; Κλάψε τὸν νεκρὸ πιά
φίλο σου, τὸν πεθαμένο, τὸν σκοτω-
μένο ἀπὸ τὴν ἀγάπη.

— Δὲν φταίω.... ἰ μπόρεσε νὰ εἰ-
πῇ ἡ Μπεττίνα.

— Ἐοῦ ; Ποτέ ; Οὔτε κανεῖς. Ἡ
μοῖρα γράφει κι' οἱ ἄνθρωποι σκυ-
θουν κατῶ ἀπ' τὴν ἀπόφασί της. Ἡ
μοῖρα θέλει νὰ γίνῃ ὅ,τι νίκεται.
Ζῆσε εὐτυχισμένη Μπεττίνα μου,
μικρὴ μου Παναγία. Εἶθε ὅλος ὁ
πόνος μου νὰ γίνῃ χαρὰ ἀπέραντη
γιὰ σένα, καὶ τὰ δάκρυά μου λου-

λούδια στὸ δρόμο σου....

— Καὶ δὲν θὰ μ' ἀγαπᾷς πιά ὅπως
πρῶτα ;

— Τί ὠφελεῖ ἡ ἀγάπη τῶν νε-
κρῶν....

— Ὄχι, ὄχι, διαμαρτυρήθηκε ἡ
Μπεττίνα ποὺ σπαρασσάσαν πραγ-
τικά ἀπὸ τὸν πόνον τοῦ ποιπτή. Μὴ
μοῦ μιλάς ἐτσι. Εἶσαι πάντα ὁ ἀν-
θρώπος ποὺ ἀγαπᾷ πρὸ παντὶ στὸν
κόσμο. Εἶσαι ὁ εὐαγέτης μου, ὁ
πατέρας μου. Δὲν θέλω νὰ χάσω
τὴν ἀγάπη σου....

Ἐπῆρε αὐτὴ τὰ χέρια του τώρα
καὶ ἐκάλυψε ἐπάνω σ' αὐτά. Τὰ δά-
κρυά της ἐπλημμύριζαν τὴς παλά-
μες του.

Κι' ὁ ποιπτής ; Αὐτὸς δὲν εἶχε
δάκρυα. Εἶχε γίνῃ σιδερένιος. Μό-
νον τὸ μυχλὸ του θάρρει πῶς προ-
σπαθεῖ νὰ διαρρήξῃ τὸ κεφάλι
του. Δὲν ἐμίλησε πιά.

Ἡ Μπεττίνα ἐσηκώθηκε.

— Τὸ βλέπω εἶπε. Τὰ σκότωσα ὁ-
λα....

Ἐκαμε δύο δῆματα νὰ φύγῃ.

Ὁ ποιπτής ἐμεινε ἀκίνητος στὴν
θέσι του. Οὔτε ἡ παραμικρὴ κίνησι
γιὰ νὰ τὴν συγκρατήσῃ. Τὴν κυ-
τοῦσε μόνον, ἀλλὰ καὶ τὸ θλέμμα
του ἦταν θλέμμα πεθαμένου.

Ἡ Μπεττίνα ξαναγύρισε. Ἐπῆρε
τὰ δύο του χέρια καὶ τὰ φίλησε.
Ἐπειτα, σὺν κυνηγημένη ἀπὸ τὸν
φόβο, ἔφυγε. Ὁ ποιπτής ἐμεινε
στὴ θέσι του. Δίχως μιά κίνησι, δι-
χως μιά λέξι. Μόνον τὰ μάτια πα-
ρηκολούθησαν τὴν μικρὴ Παναγία,
ὡς πού χάθηκε στὸ διάδρομο.

Ἐκεῖνο τὸ βράδυ ὁ ποιπτής, δὲν
ἐγύρισε στὸ σπῆτι του. Οὔτε καὶ
ξαναγύρισε πιά. Μόνον τὸ πρῶτ' ἐ-
στειλε καὶ πῆρε τὰ πράγματά του.

Τὸ «γιατί» τὸ ἤξερε μόνον ἡ
Νόννα. Τὸ ἤξερε χωριστὰ καὶ ἡ
Μπεττίνα. Μόνον ἡ Ὁραδοσίλη δὲν
τὸ ἤξερε καὶ μόνον αὐτὴ διεμαρτυ-
ρήθη γιὰ τὴν ἀπροσδόκητη ἐκείνη
μετακόμει.

— Μὰ τρελλάθηκε αὐτὸς ὁ ἄνθρω-
πος καὶ φεύγει σὺν κλέφτης ἀπὸ
τὸ σπῆτι μας ;

— Ποιὸς ξέρει, εἶπεν ἡ Νόννα.

Ἡ Μπεττίνα μόνον ἔκλαψε κρυ-
φὰ σὲ κάποια γωνία τοῦ σπιτιοῦ, ὅ-
ταν τὸ δωματίον τοῦ ποιπτή της ἀ-
δειασε. Τώρα ἔδλεπε πῶς κάτι δι-
κό της, κάτι ἀπὸ τὴ ζωὴ της, εἶχε
φύγει μέσα ἀπὸ τὸ σπῆτι της....

ΑΥΡΙΟΝ : Ἡ συνέχεια.

Τὸ βράδυ, ὁ ποιητὴς ἐπῆγε ὥπως
πάντα στοὺς ζυθοεπιστάριο τοῦ κήπου
τῆς Βαυλῆς. Ἦταν ἐκεῖ ὅλοι οἱ φί-
λοι του. Ποιὸς νὰ μαντέψῃ τὴν τρα-
γωδίᾳ του; Εἶχε τόσο κέφι, ὥστε ὁ-
λοι ἐπίστεψαν πῶς κάποια ἀνελπι-
στη εὐτυχία εἶχε φτερουγίσει στὸν
φίλο τους. Ποτέ δὲν ἦταν ὁμιλητικώ-
τερος. Ποτέ δὲν ἦταν τόσο σπινθη-
ροδόλο τὸ πνεῦμα του. Ἐπείραζε
ὅλους τοὺς φίλους του, τὸν ἑνα
ὕστερ' ἀπ' τὸν ἄλλον, σατυρίζοντας
τὰ ἐλαττώματά τους καὶ τὶς ἀδυνα-
μίες τους. Ἐπειτα τὰ ἔβαλε με-
θ' ὅλον τὸν κόμο πρὸς περνούσε ἐξ-
απὸ τὸ δρόμο. Ἄν ἦταν γνωστὸς
ἐκεῖνος πρὸς περνούσε, μέσα σέ
δύο δευτερόλεπτα τὸν ἐκωμικοποι-
οῦσε μέ ἑνα τετράστιχο. Ποτέ δὲν
ἐγέλασαν οἱ φίλοι του τόσο πολὺ,
ὅσο ἐκείνο τὸ βράδυ. Μόνον ἑνὰς
δὲν ἐγελοῦσεν. Ὁ Νάζος. Αὐτοῦ
ποῦ ἤξερε τὸ μυστικὸ τοῦ ἀγ-
νίστου μένου τοῦ φίλου καὶ ποῦ ἤξερε τὸ
μα ἀπὸ τὸν ἴδιον τὸν Σαμάρ. Ὁ
εἶχε ζητήσει σέ γάμο τὴν Μπαρ-
να, ἀνηπουχοῦσε ἀπὸ τὴν ἀνεξήγη-
τὴ ἐκείνη εὐδιαθεσίᾳ τοῦ Βιζυνοῦ,
ποῦ δικαίως δὲν τὴν εὗρισκε οὔτε
δικαιολογημένη, οὔτε φυσική.

Εἶχε νυχτώσει πια, ὡστόσο ἡ
συντροφιά δὲν ἐννοοῦσε νὰ διαλυ-
θῇ. Τὸ κέφι τοῦ ποιητοῦ, τοὺς εἶχε
παρασύρει ὅλους.

ὁμοῦς ὁ Νάζος ἀγγωνιοῦσε.

— Δὲν πηγαίνουμε; Εἶπε.

— Όχι. Διεμαρτυρήθη πρώτος ὁ Βιζυηνός. Θὰ μείνουμ' ἐδῶ. Ἐγὼ κερνῶ ἀπόψε. Εἶμαι πλούσιος.

Ὅλοι γέλασαν, γιατί ὅλοι ἤξεραν
τὴν φτώχεια τοῦ ἀτυχοῦ ποιητοῦ.

— Δὲν μᾶς τὸ λὲς λοιπὸν ὅτι ἐκέρδισες τὸ οὐγγρικό λαχεῖο; Εἶπεν ὁ θόδωρος ὁ Βελλιανίτης.

—Τι νὰ τὸ κάμω τὸ λαχεῖο; Διε-
μαρτυρήθη ὁ Βιζυηνός. Ἄς εἶν' κα-
λὰ τὰ μεταλλεῖα μου.

Ολοι ἐγγέλασαν.

Ὁ Νάζος ἐπάγωσε.

Τὸ εἶπε μὲ τόση σοβαρότητα ὁ Βιζυηνός, ὥστε νὰ δῖνῃ τὴν ἐντύπωσιν ὅτι τὸ πιστεῦε ἀπολύτως. Καὶ τὸ ἀπέδειξεν ἄλλως τε τὴν ἴδια στιγμὴν διαμαρτυρηθεὶς γιὰ τὰ γέλια.

τῶν φίλων του.

—Τί γελάτε ; εἶπε. Ἐχει γοῦστο
νά μου ἀμφισβητήσετε ὅτι ἔχω καί
μεταλλεῖα!...

Τὰ γέλια ἐπανελήφθησαν δυνα-
τώτερα. Πῶς νὰ φαντασθοῦν ἐκεῖ-
νοι οἱ ἄνθρωποι τί κρυβοῦσαν μέσα
στὴν σοβαροφανῆ ἐκείνη ἀνακοίνω-
σι; Ὅλοι φαντάστηκαν πῶς συνεχι-
ζόταν ἀπλῶς ἡ ἀστειότης.

Ὁ Νάζος ἐσηκώθηκε. Δέν εἶχεν ἀμφιβολία ὅτι κάτι τραγικὸ συνέβαινε στὸν φίλο του.

— Πάρμε, εἶπε κτυπῶντας τὸν ὦμο
του.

— Πάντα βιαστικός, διεμαρτυρήθη
ὁ Βιζυηνός.

— Μὴ ξεχνᾷς ὅτι ἔχουμε καὶ δου-
λειὰ τὸ πρωῒ.

Σχεδόν διατῆς βίας τὸν ἐσήκω-
σε ἀπὸ τῆς καρέκλας τοῦ.

Ἐκαλοῦντο τὴν συντροφιά
καὶ ἔσθιναν.

— Τὶ φρέλλες εἶν' αὐτὲς ποὺ λές,
ἀπατήρησε ὁ Νάζος, ὅταν βρέθη-
μονάχοι στὸν δρόμο.

Τι τρέλλες!...

...απὸ τὰς ἡμετέρας ἢ ἀπὸ τῶν ἑλλήνων γιὰ τὰ μεταλ-

Ο Βιζυηνὸς ἐγέλασε.

— Σαχλαμάρες. Τι νά είπῃς γιά
νά περάση ἡ ὥρα ;...

Ήταν τόσο λογική ή απάντησι, ώστε ο Νάζος ήσυχασε. Μετάνοιωνε μάλιστα τώρα για την ανησυχία του και την εύρισκεν άδικαιολόγητη.

— Ποῦ πάμε τώρα; Ἠρώτησεν ὁ Βιζυηνός.

— Στὰ σπίτια μας.

— Τότε πᾶμε ἀπ' ἐδῶ!

Ὁ Νάζος, εἶχε ἀκολουθήσει τὸν δρόμο πίσω ἀπὲς τὴν Βουλὴ πού ἐβγαίνει στὴν ὁδὸν Κολοκοτρῶνη καὶ εἶχε κάμει «δεξιὰ γιὰ νὰ κατέβῃ πρὸς τὴν ὁδὸν Ἁγίου Μάρκου, ὅπου ἦταν τὸ ὁπῆτι τῆς Μπεττίνας.

Ὁ Βιζυηνός, τοῦ ἔδειχνε τώρα τὴν ἀντίθετη διεύθυνσι πρὸς τὴν ὁδὸν Σταδίου.

Παραξενεύτηκε.

— Γιατί απ' ἐκεῖ, θὰ πᾶμε πρῶτα
στο σπίτι σου.

— Δέν εἶνε πειὰ τὸ σπίτι μου ἐκεῖ
ποῦ ἤξερες. Κάθου' ἄλλου...

AYPION: 'Η συνέχεια. ΑΙ-

ΜΠΕΤΤΙΝΑ ΦΡΑΒΑΣΙΛΗ

Ελλ. Μίλητος
Αθ. 16-10
Αληθινή ιστορία υπό Σ. ΑΚΡΟΠΟΛΙΤΟΥ

1936 41ον

— Άλλοι; Ρώτσε με έκπληξι ό Νάζος.

— Ναι.

Πόσα έκρυβε εκείνο τώ ξερό «νοή». Ό Νάζος δέν ετόλμησε νά ζητήσει καμμία εξήγησι. Έμάντεψε άλλως τε πώς ή ξαφνική εκείνη μετακόμισι είχεν άφορμή τούς άρραδώνες τής Μπεττινας με τόν Σαμάρα.

— Τότε νά σέ πάω στό καινούριό σου σπίτι.

— Όπως θέλεις, είπεν ό ποιητής. Έτράθηζαν πρός τήν Νεάπολι. Έκεί σ' ένα σπίτι ό ποιητής είχε νοικιάσει ένα μεγάλο έπιπλωμένο δωμάτιο. Στήν πόρτα, θέλησε νά καληνυχτίσει τόν φίλο του, όμως ό Νάζος άρνήθηκε νά φύγη.

— Δέν νυστάζω. Θα σέ συντροφεύω λίγο.

Άνεθηκαν στό δωμάτιό τους. Ό ποιητής άρχισε νά κανάει ρεζι-τες από τήν μια άκρη στόν άλλον. Ό Νάζος τόν παρακολούθησε ά-κως νά μιλή.

Ξαφνικά, ό Βιζυηνός κατένευε 'μπρός σ' ένα τραπεζάκι πού απο-τελούσε βεβαία τώ γραφείο του κι άρχισε νά γράφει. Γρήγορα, νά-κά, με κινήσεις παράφρονος, έγρα-φε, έγέμιζε καρτιά, τά έρριψε, τά έαχίζε και πάλι ξανάγραφε. Σιγά-σιγά ως τόσο, έγινε νευρώτερος. Έγραφε τώρα πιο φυσικά, πιο ά-νετα.

Δυό όλόκληρες ώρες επέρασαν έτσι. Ό Νάζος, σ' όλο αυτό τώ δι-άστημα δέν είχε τολμήσει νά δια-κόψη τόν ποιητή, πού καθώς φαίνε-ται άλλως τε τόν είχε ξεχάσει έντε-λως. Μέσα στις δυό εκείνες ώρες, έγράφηκε τώ μεγαλύτερο άρι-στούργημα τού Βιζυηνού. Και τώ-γραφει πρελλός πειά ό άτυχός. Και είχε μέσα στους στίχους του όλο τώ δράμα του. Είχε τώ κλάμμα για τήν χαμένη αγάπη του, τώ κλάμμα για τώ χαμένο πειά λογικό του και τήν προσδοκία τού θανάτου, ενός θανάτου πού θα τόν έφερον πάλι κοντά στην αγαστημένη του...

Όταν έσηκώθηκε και είδε τόν Νάζο ξαφνιάστηκε.

— Έδώ είσαι;

— Βορέθηκα νά φύγω. Έπειτα εί-χα περιέργεια νά ιδώ τί γράφεις.

— Νά! Είπε ό Βιζυηνός δίνοντας τώ χειρόγραφό του, κι' επαναρχι-ζοντας τις βόλτες του μέσα στό δωμάτιο.

Και ό Νάζος εδιάβασε:

«Σάν μ' άρπάχθηκε ή χαρά
πού έχαιρόμουν μία φορά,
έτσι σέ μιάν ώρα....
μέσ' σ' αὐτήν τήν χώρα
όλα άλλαξαν τώρα!

Και άπ' τότε πού θρηνώ
τώ ξανθό και γαλανό
και οὐράνιο φώς μου,
μετεβλήθη έντός μου
και ό ρυθμός τού κόσμου.

Νειοί και νειές, πού περηγτοῦν
και φαιδρά με χαιρετοῦν,
ή φαιδρότης των θα λείψη
άμα ιδούνε νά προκύψη
ή ιδική μου θλίψη.

Ός και τώ μικρά παιδιά,
πού έχουν εὖθυμη καρδιά,
κάμνουν πρόσωπο θλιμμένο
σάν με βλέπουν νά διαβαίνω
τόν ὠρφαμένο!

Είς τόν πρίνο, στήν έλπα
τά γλυκόφωνα πουλιά,
πούνε για νά κελαϊδούνε
και τόν ίσκιο μου νά ιδούνε,
σιωποῦνε.

Κι' ό γαλάσιος οὐρανός
σάν τόν βλέπω ὠρφατός
δωι στρέφει
φώς τώ ὠρία του νά κρη
δέν τά στέφει.

Και ή θάλασσα, ή πλατειά
δίχως μάτια, δίχως ὄφτια,
όταν νοιώθω ή ἄργό μου βήμ
πυκάζει πρὸς τώ κύμα
σάν νά κλαίη...
αχ! τί κρίμα!

Στά λειβάδι τώ βαθύ
ή φωνή μου ν' άκουσθῇ,
τα φαιδρά τώ πεταλούδι
παρατοῦνε τώ λουλούδι
τά τραγουδία.

Και τώ ρυάκι πού λαλεῖ
παράμυθα και πλαλεῖ,
ήταν σκιάν μου σάν διαβαίνε,
δωι και μένει
και δέν κραινει.

Και τ' άγέρι τώ φαιδρό
είς τώ φυλλώμα τ' άδρό
σάν με νοιώσῃ,
δέν μπορεί πλέον νά δώσῃ
άρωμάδα τόσο.

Μόν' ό άγριος βορρηάς
κρύος, μελανής θωρηάς
καθαλλάρης πάνου, σ' άτι
μου σφυρίζει σ' αὐτί κάτι
και διατάττει.

«Και άν σέ ιδῶ παντοτεινά,
είς τόν ψεύτη κόσμο αὐτό
τήν χαράν σου στερημένος
είσαι ξένος!»

Μέσ' στό στήθια ή συμφορά
σάν τώ κύμα πλημμυρά,
σέρνω τώ βαρύ μου βήμα
σ' ένα μνήμα...

Τόν σταυρό τόν άψηλό
αγκαλιά γλυκοφιλά,
τώ μυριακρίδο όνομά της,
κι' άπ' τώ χρώματά της,
ή φωνή της ή χρυσή
με καλεῖ «έλα και σύ»
δίπλα στό ξανθό παιδί σου
και κοιμήσου!»

Ό Νάζος έκλαινε, όταν είχε τε-λειώσει τώ διάβασμα τών στίχων.

Και ό ποιητής:

Σάν νά ζούσε πειά σέ άλλους ά-γνωστους κόσμους, εξακολουθοῦσε νά κάνει βόλτες μέσα στό δωμάτιό του, δίχως νά προσέχῃ τίποτα γύρω του. Και ήταν τόσο γαλήνιος τώ-ρα!...

Ό Νάζος έσηκώθηκε νά φύγη. Δέν άντεχε πειά. Ό ποιητής τόν προέπεμψεν έως τήν έξώπορτα τού σπιτιού. Πώς νά φαντασθῇ πώς ό άνθρωπος εκείνος ήταν πειά τρελ-λός:

ΑΥΡΙΟΝ : 'Η συνέχεια.

ΒΙΣΤΥΧΗ ΝΟΣ, Γ

ΜΠΕΤΤΙΝΑ ΦΡΑΒΑΣΙΛΗ

Ελλ. Μουσική
Αθ. 17-10
1936 42ον
'Αληθινή Ιστορία υπό Σ. ΑΚΡΟΠΟΛΙΤΟΥ

Ο ποιητής ἐνύρισε στὸ δωμάτιό του. Ὁ ἄνθρωπος πού σέ μίαν ὥρα τοῦ ἀρπάξαν τὴν χαρὰ κι' ἔδλεπε γύρω του νάχουν ἀλλάξει ὅλα, ὁ ἄνθρωπος πού θρηνοῦσε τὸ ζανθὸ καὶ γαλανὸ καὶ οὐράνιο φῶς του κι' ἔδλεπε νὰ μεταβάλλεται ἐντὸς του ὁ ρυθμὸς τοῦ κόσμου, ὁ ἄνθρωπος πού ἐκλείσε μέσα του τὸν θρῆνο καὶ προφητικὰ ἔδλεπε τὴν ἀπολύτρωσιν του σ' ἓναν τάφο, ἓναν τάφο πού θάφερνε κοντὰ του τὴν ἀγαπημένη του, ἦταν ὡς τόσο ἥρεμος τώρα καὶ ἥσυχος. Θὰ νόμιζε κανεὶς ὅτι διέγραψε μὲ τὸ σαλευμένο μυαλό του, τὸν κύκλο πού θὰ ἔκανε ἀπ' τὸ σημεῖο τοῦ χωρίσμου του μὲ τὴν ἀγαπημένη του, τὴν μικρὴ Παναγία του, ἕως τὴν στιγμή τῆς συναντήσεώς των στὸν τάφο κι' ἀφῆθηκε πειὰ μὲ γαλήνη καὶ ἡρεμία στὴν διαδρομὴ πού ἐκάραζε.

Ἄνοιξε τὸ παράθυρό του, ἀφῆθηκε γιὰ λίγη ὥρα στὸ ὄραμα τῆς κοιμισμένης καὶ βυθισμένης στὸ σκοτάδι πόλεως καὶ ἔπεσε ἔπειτα στὸ κρεβάτι του.

Ὅταν ἐξήγνησε πρὸς τὸν ἑαυτοῦ νους ἐννιά. Ὅταν ξεκίνησε νὰ ἀνοίγῃ ἦταν περασμένες δέκα. Ἡ πρώτη φορά τοῦ χρειάστηκε νὰ σταθῇ γιὰ νὰ στολίσῃ τὸν ἑαυτό του. Καί ποτέ δὲν βγήκε ἀπὸ τὸ σπίτι του τόσο καλὰ καὶ προσεκτικὰ, τόσο ἀποσπασμένος.

Περνώντας ἀπὸ τὴν αὐλὴ, ἔσκυψε μιά μαργαρίτα ἀπὸ τὴν γλάστρα καὶ τὴν πέρασε στὴν μπουτουγιέρα του. Ἐνα μεδούλι ἀνέισε στὰ χεῖλιά του. Προφανῶς εἶχεν ἱκανοποιηθῇ γιὰ τὴν συλλήρωσιν ἐκείνῃ τοῦ στολισμοῦ του. Ἄν τὸν ἔδλεπε κανεὶς στὸν δρόμο, θάλεγε πῶς πηγαίνει σὲ γυναικί. Καὶ πηγαίνει!...

Ἐξῆς ἀπὸ λίγη ὥρα χτυποῦσε

ρυθρόδεσμοι κι' ἐκεῖ ἀπεσῆρετο, φορτώντας τὴν μεγάλην κεντητὴ στολὴ τοῦ ἀρχηγοῦ τῶν Μοϊκανῶν. Ὁ πατέρας του καὶ ἡ ἀδελφὴ του, ἀρχισαν νὰ ἀνπασχοῦν καὶ μιά μέρα ὁ Τάντα ἤγειρε ἀγωνὴν ζητῶν ἱκανοποιεῖν ἀπὸ τὰ δικαστήρια, γιατί οἱ λευκοὶ εἶχαν παραδίσει τοὺς τάφους τῶν προγόνων του Μοϊκανῶν.

Κατόπιν ὁμως ὁ Τάντα ἐσκέφθη ὅτι θὰ ἔπρεπε νὰ ἀναδημιουργήσῃ τὴν φυλὴν τῶν Μοϊκανῶν. Δὲν ἔπρεπε νὰ εἶνε αὐτὸς ὁ τελευταῖος τῆς φυλῆς του. Ἔτσι ὁ Τάντα ἀρχισε νὰ ἀναζητῇ τὴν ἀπαιτούμενην Εὐὰ διὰ τὴν ἀναδημιουργίαν τῆς μεγάλης καὶ ἐνδόξου φυλῆς τῶν Μοϊκανῶν.

Οἱ Ἀμερικανοὶ ἐνθουσιασμένοι, παρακολουθοῦν τὴν δρᾶσιν τοῦ Τάντα Κιτζεοῦ. Ἐπειδὴ ἡ Μοϊκανὴ Εὐὰ δὲν φαίνεται εἰς τὸν ὀρίζοντα, ἡ δρᾶσις τοῦ τελευταίου Μοϊκανοῦ περιορίζεται σὲ μίαν μοιρολατρικὴν ἀναμονὴν μέσα στὴν σκηνὴν του. Φορεῖ τὴν μεγάλην στολὴν τοῦ ἀρχηγοῦ τῶν ρυθρόδεσμων καὶ αὐτὸ τὸν παρηγορεῖ κά-

τὴν πόρτα τοῦ σπιτοῦ τῆς Μπεττινας. Ἡ νόννα ἀνοίξε τὸ διπλανὸ παράθυρο τοῦ ἱσωνεῖου, τὸν εἶδε καὶ ἔτρεξε μὲ χαρὰ νὰ τοῦ ἀνοίξῃ. Ἡ Φραβασίλη πού ἀκούσε τὰ καλωσῳρίσματα ἔτρεξε κι' ἐκείνη. Μὲ πόση χαρὰ ξανα συναντήθηκαν οἱ τρεῖς κῆλοι καὶ ἀγαπημένοι αἰετοί... Ἡ νόννα ἔσπευσε νὰ εἰσιδέσῃ γλυκὸ καὶ καφέ. Ἡ Φραβασίλη ἔπερασε τὸν Βίζυρνὸ στὰ σαλόνι, κἀνοντας συγχρόνως τὰ παράπονά της.

— Δὲν θὰ σοῦ τὸ συγκιρήσω πού μᾶς ἐγκατέλειψες, τοῦ ἔλεγε. Καὶ τόσο ξαφνικά!...

Ὁ Βίζυρνὸς ἀφῆσε τὴν Φραβασίλη νὰ καθίσῃ καὶ ἔμεινε αὐτὸς ὁρθὸς μπροστὰ της, ἐνῷ συγχρόνως ἀπαντοῦσε στὴν παρατήρησίν της.

— Ἐφύγα, γιὰ νὰ βρῶ πῶς πολὺ κιντὰ σου κυρίως.

Ἡ Φραβασίλη παραξενεύτηκε μ' ἐκείνη τὴν ἀπάντησιν. Ἡ νόννα παρουσιάσθη μὲ τὸ γλυκὸ καὶ τὸν καφέ.

— Ἀναμφιβόλως με ἂν σὲ καταλαβαίνω, ἔλεγε τὴν στιγμή ἐκείνη ἡ Φραβασίλη.

— Καὶ ὁμως ἂν μοῦ χάριζες λίγη ὥρα, θὰ σοῦ τὰ ἐξηγοῦσα ὅλα.

Ἡ Νόννα, κατάλαβε τώρα τί θὰ ἔλεγε ὁ ποιητής. Καὶ ἔφυγε. Οὔτε ἤθελε νὰ ἀκούσῃ μιά ἐξομολόγησιν πού τὴν ἀντιλαμβάνονταν πραγματικὸ φυσικὸ δρόμο, ἓνα δρόμο πού θὰ εἶχε γιὰ ἐπίλογο μιά ἀρνησὶ τῆς Φραβασίλης. Καὶ τὸν ἀγαποῦσε καὶ τὸν λι πόταν πραγματικὰ τὸν ποιητὴ πῶς τόσο χρόνια εἶχε γίνει ὁ σὺντροφός των. Ἐφύγε.

Ἡ Φραβασίλη ὡς τόσο πάλι δὲν ὑπονοήσθηκε.

— Εἰμαι ἐντέλως στὴν διάθεσίν σου. Μὴ δὲν εἶσ' ὁ καλλιτέρός μας φίλος;

Ὁ ποιητὴς γονάτισε μπροστὰ της ξαφνικά, ἀρπάξε τὸ χέρι της καὶ τῶφερε στα χεῖλιά του λέγοντας:

— Μπέρα!

Ὅλα ἐγίναν μὲ ἀστραπιαία ταχύτητα. Μὲ κατάπληξιν καὶ φόβον ἡ Φραβασίλη ἀποτράβηξε τὸ χέρι της. Ὁ ποιητὴς ἤνωσε τίς παλάμες του σὰν σὲ προσευχὴ καὶ ἐξήκολούθησε.

— Δὲν θέλεις νὰ σὲ λῶ μπέρα; Κι' ὁμως γι' αὐτὸ ἤρξα. Ἦρθα νὰ σοῦ φέρω τὴν εὐτυχία τῆς κόρης σου, τῆς Μπεττινας μας κι' ἐοῦ ἀνιέσαι!

Ἡ Φραβασίλη τὰ ἔχασε κυριολεκτικῶς. Δὲν ἤξερε τί νὰ πῇ, πῶς νὰ ξεφύγῃ ἀπὸ τὴν δύσκολη ἐκείνη θέσιν.

— Παραφέρεσαι ποιητὴ μου... Μπόρεσε ἐπὶ τέλους νὰ πῇ.

— Πι φταίω; Ἀγαπῶ. Ἀγαπῶ τὴν Μπεττινα καὶ σοῦ τὴν ζητῶ γιὰ σὺντροφο τῆς ζωῆς μου. Ὅ, σοῦ τὰ ἀρκίῃσαι. Κοντὰ μου ἡ μικρὴ μου Παναγία, ὁ γαλανός μου ἀγγελος, θὰ εἶναι ἡ εὐτυχέστερη γυναῖκα τοῦ κόσμου. Κανεὶς δὲν θὰ μπορέσῃ νὰ τῆς χάρισῃ τὴν εὐτυχία πο' θὰ τῆς χάρισω ἐγώ...

Δέν άκουγε πιά ή Οραδοσίλη. Άγωνιζόταν, όσο μιλούσε ό ποιητής, νά άποκτήσθ ήν ψυχραιμίαν της, γιά νά μπορέσθ νά άντιμετωπίσθ ήν ξαφνική έκείνη θύελλα.

Καί ό ποιητής, έλεγε άκόμη, έφτειανε εικόνες, εϋτυχίας καί χαράς, έζωγράφιζεν άριστοτεχνικά ένα ώμορφο μέλλον, κάποιον άλλο παραδείσιο κόσμο...

—Βασίλισσα, θάναι μέσα σ' αυτόν τόν κόσμο ή Μπεττίνα μου — έλεγε — καί στέμμα της ολόλαμπρο ή άγάπη μου. Άν άγοράς τό παιδί σου, άν έέλγης ήν εϋτυχία του, μήν άρνηθής...

Πώς ν' άπαντήσθ σ' όλα αυτά ή Οραδοσίλη ; Άν άλλος ήταν αυτός πού της μιλούσε, θέβαια, δέ· θα έδίσταζε ούτε στιγμή. Θα του έλεγε πώς ή κόρη της ήταν ήδη σχεδόν άρροδωνιασμένη καί επί τέλους πώς ή κόρη της, θέβαια, δέν προωριζόταν γιά έναν άνθρωπο τόσο ήλικιωμένο καί τόσο πτωχό. Όμως στόν Βιζυηνό, τόν καλό φίλο, τόν εϋγενικό προστάτη της Μπεττίνας, τόν ύπεροχο άνθρωπο, δέν μπορούσε νά δώσθ αυτήν ήν άπάντησιν. Προσεπάθησε μέ κάθε τρόπο νά γλυκάνθ ήν άρνησί της, δίχως θέβαια καί νά φαντάζεται ότι άπέναντί της είχεν ένα άνθρωπο μέ διασαλευμένο πνεύμα καί λογικό.

—Είπε τόσο ξαφνικό αυτό που μου λές, είπε, πού πρέπει νά έστιάσθ νά τό σκεφθώ. Όμολογώ, πώς νά έστιάσθ δέν πέρασε από τό νού μου ένα τέτοιο πράγμα...

—Νά τό σκεφθής; Διεμαρτυρήθ μέ άγρια τώρα όψι ό δύστυχος ποιητής. Σού προσφέρω ήν εϋτυχία του παιδιού σου καί μέ λές νά τό σκεφθής ; Όστε άρνείσαι ;...

Ή άπροσδόκητη έκείνη μεταβολή, έκανε ήν Οραδοσίλη νά τρομάξθ. Ποτέ δέν είχε αυτήν ήν άψι, ποτέ δέν είχε μιλήσει τόσο έντονα ό γαλήνιος καί γεμάτος καλωσύνη έκείνος άνθρωπος. Τώρα, άρχισε νά ύποψιάζεται ή Οραδοσίλη, πώς κάτι συνέβαινε στόν τραγικόν έκείνον άνθρωπον. Καί θέλοντας νά τόν ήουχάσθ καί νά τόν άπομακρύνθ έτοι από τό σπίτι, έδεδάωσε :

—Δέν άρνιέμαι!...

Δέν έπρόφθασε νά συνεχίσθ. Ό Βιζυηνός ώρμησε στήν άγκαλιά της, καί ήν άγκάλιασε κι' αυτός λέγοντας :

—Τότε, φίλσε τό νέο σου παιδί, μητέρα μου!...

Μέ χίλια δάσανα άπηλλάγη από τόν παράφορο έκείνο έναγκαλισμό ή Οραδοσίλη, θέβαιν πλέον γιά ήν τρέλλα του ποιητή. Καί δέν έτόλμησε πιά πολύ τώρα, νά τόν θγάλη από ήν πλάνη του. Ός τόσο, άφού τόν ήούχασε καί τόν έπεισε νά καθήσθ, θέλησε νά άναζητήσθ καί ήν διαπίστωσι της θρικτής της ύποψίας.

—Δέν άρνιέμαι, του είπε. Ξέρεις, άλλως τε, πόσο σ' αγαπούμε όλοι. Άλλά πές μου, πώς θ' άντιμετωπίσθ τά οικονομικά σου, κάνοντας οικογένεια ;

Ό ποιητής έγέλασε, σάν άνθρω-

πος πού άπορούσε γιά ήν έρώτησι.

—Ξεχνάς, λοιπόν, τά μεταλλεία της πατρίδος μου ; Όλα δικά μου είνε! Αυτά άρκούν γιά νά είμαστε πάμπλουτοι κι' εγώ καί ή Μπεττίνα μου !

Ή Οραδοσίλη δέν είχε πιά άμφιβολία. Μέ ραγισμένη ήν καρδιά από ήν θλίψη, έκαμε πώς έπίστευε όλα όσα ό ποιητής της έλεγε, ως ότου κατορθώσθ νά τόν άπομακρύνθ. Καί όταν ό ποιητής έφυγε, δέν έδίστασε. Έτρεξεν άμέσως στό Όδεϊόν καί είδοποίησε τόν Νάζο γιά ήν τραγωδία του φίλου των.

Από ήν ίδια έκείνη ώρα, άρχισε νά τόν άναζητή ό Νάζος, δίχως καί νά κατορθώνθ νά τόν εύρθ. Έπήγε στό σπίτι του, στό ζυθεσι-ατόριο της Βουλής, στά γραφεία της «Εφημερίδος», πού συνήθως εύχναζε, όμως πουθενά δέν άνέκαλύψε τά ίχνη του.

Άπελπισμένος, κατέφυγε στόν διευθυντή της άστυνομίας. Ήταν τότε, ταγματάρχης άκόμη, ό Μπαϊρακτάρης, φίλος κι' αυτός του ποιητή. Με δάκρυα στα μάτια άκούσε τό τραγικό άγγελμα από τόν Νάζο καί διέθεσε άμέσως δύο χωροφύλακες νά τόν άναζητήσουν.

Κι' ό ποιητής... Αυτός ήταν πιά εϋτυχής. Δέν υπέφερε καί δέν πορεύετο γιά ήν άγάπη του. Είχε πιά άπρόσχεσι της μητέρας. Ή Μπεττίνα ήταν δική του. Ή Μπεττίνα έπεί γινόταν γυναίκα του!... Καί όταν μέ τόση άγωνία τόν άναζητούσαν οι φίλοι του, αυτός μ' ένα πια έόρμαινε έξω από ήν πόλι, στάς άγρούς, άναζητώντας λουλούδια, λουλούδια άφθονα γιά νά στολίσθ τό σπίτι του γιά τούς γάμους!...

ΜΟ'Ι'ΚΑΝΟΣ Ν ΣΥΖΥΓΟΥ! Η Η ΦΥΛΗ ΤΟΥ

ΟΥ. — Η ΣΟΦΗ ΑΔΕΛΦΗ
ΤΕΡΩΤΟΥ ΟΦΕΩΣ». — Η
ΓΟΥ. — Ο ΠΑΤΕΡΑΣ ΤΟΥ
ΩΝ. — Η ΖΩΗ ΤΟΥ ΜΕΣΑ
ΗΝΗ.

ν άναζητούμενην καθαρόαιμον
ϊκανήν, ή όποία όμως καθώς φαι-
ται δέν πρόκειται ν' άνευρεθθ.

ΤΟ ΣΠΑΡΑΚΤΙΚΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ
ΕΝΟΣ ΑΓΝΟΥ ΕΡΩΤΟΣ

ΜΠΕΤΤΙΝΑ ΦΡΑΒΑΣΙΛΗ

Ἀθηναϊνὴ ἱστορία ὑπὸ Σ. ΑΚΡΟΠΟΛΙΤΟΥ

44^{ΟΝ}

Ἔως τὸ μεσημέρι ἦταν αἰχμάλωτος αὐτῆς τῆς ὁμορφῆς ἀσχολίας. Καὶ ὅταν ἐγύρισε σπίτι του, εἶχε κουβαλήσει μαζί του φορτίο ἀλόκληρο ἀπὸ λουλούδια. Τὰ μετέφερε στὸ δωμάτιό του, ἐκλείδωσε ἀπὸ μέσα τὴν πόρτα καὶ ἄρχισε νὰ στολίζει. Ἐκόλυψε τοὺς τοίχους μὲ λουλούδια, τὰ κάδρα, τὰ τραπέζια, τὸ κρεβάτι του, τὸ πάτωμα. Ἐπειρῶσε ἐστρώσε τὸ τραπέζι τοῦ φαγητοῦ μὲ ἓνα καθαρὸ τραπέζομάνδλο. Σὲ τοποθέτησε ἐπάνω ὅλα τὰ σερβιτοῖς πού εἶχε, τὸ ἀνθοστόλισε καὶ αὐτὸ καὶ τέλος, ὅσα λουλούδια τὸν ἀπόμειναν τὰ ἐσκόρπισε στὴ σκάλα. Γιὰ τὸν ἑαυτὸ του, ἐκράτησε πάλι μερικές μαργαρίτες κι' ἐστόλισε μ' αὐτὲς τὴν μπουτουνίστρα του.

Πόσο ἦταν εὐτυχὴς τώρα, ὁ τραγικὸς ἄνθρωπος! Ὅλα τὰ εἶχε ἐτοιμάσει γιὰ τοὺς φανταστικούς νάμους του μὲ τὴν Μπεττίνα του καὶ δὲν περίμενε, παρὰ νὰ ὄνειρευμένη νύφη καὶ τοὺς φανταστικούς προσκεκλημένους του.

Ἔτσι μὲ τὴν ὁμορφὴν ἐκείνη εἰκόνα ἔδρανε ἡ μοῖρα τέρμα στὴν διανοητικὴ ζωὴ τοῦ τραγουδιστοῦ τοῦ ἔρωτα... Καὶ ἐπερίμενε, ὁ ζωντανὸς πεθαμένος...

Ἐξαφνα ἡ πόρτα του χτύπησε.

Πετάχτηκε ἀπὸ τὴ θέσι του καὶ ἔτρεξε ν' ἀνοίξῃ. Δὲν ἦταν ἡ νύφη. Δὲν ἦταν ἡ Μπεττίνα του. Ἦταν ὁ Νάζος, ὁ φίλος πού ὅλη τὴν ἡμέρα εἶχε ἀναστατώσει τὴν Ἀθήνα γιὰ τὸν εὖρη.

— Γλήγορα ἦρθες! Παρατήρησεν ὁ ποιητής.

Ὁ Νάζος δὲν ἤξερε τί ν' ἀπαντήσῃ. Ἐστρεψε θλιμμένο γύρω του τὸ βλέμμα καὶ εἶδε στὸ λουλουδένιο ἐκεῖνο πανηγύρι τὸ δράμα τοῦ φίλου του. Τὰ δάκρυα τὸν ἐπνίγαν. Δὲν ὑπόρεσε νὰ τὰ συγκρατήσῃ.

— Δὲν θάρρουν οἱ ἄλλοι; Τὸν ρώτησε ὁ Βιζυηνός.

Τι ν' ἀπαντήσῃ; Πῶς νὰ μαντέψῃ πού ταξίδευε ὁ σκοτισμένος νοῦς τοῦ τρελλοῦ φίλου του;

— Θάρρουν! Ἐπιθύρισε καταπνόντας τὰ δάκρυά του.

Ὁ ποιητὴς ἄρχισε νὰ κάνῃ βόλτες μέσα στὸ δωμάτιό του. Ἀπὸ στιγμὴν σὲ στιγμὴ γινόταν καὶ περιο-

σότερο νευρικός. Ἦταν φανερό πῶς κάτι περίμενε, κάτι πού δὲν ἐρχόταν. Ὁ Νάζος δὲν τολμοῦσε νὰ μιλήσῃ.

Ἐπὶ τέλους ὁ ποιητὴς τὸν ἐπλησίασε.

— Γιατί ἀργοῦν; Τὸν εἶπε.

— Μὰ δὲν εἶνε ἀκόμη ὥρα! Ἀναγκάσθηκε νὰ ἀπαντήσῃ ὁ Νάζος.

— Πῶς δὲν εἶνε ὥρα; Εἶπαμε νὰ γίνῃ ὁ γάμος στὶς ἑπτὰ. Τώρα εἶνε ὀκτώ.

Ὁ Νάζος ἔμαθε ἐπὶ τέλους ποιὸν σκοπὸν εἶχε ἐκείνη ἡ ἀγωνιώδης ἀπάντησις. Μὲ ψυχικὸ σπαραγμὸ ἐπρόσβλεπε ἀκόμα πιο πολὺ τὴν προετοιμασίαν τοῦ τραγικοῦ του φίλου.

Μὲ πόση καλαισθησία καὶ προσοχὴ εἶχε ἐτοιμάσει τὸ σπίτι του!

Πέθανε λοιπὸν τὸ μυαλό, ὅμως ἔμενε ζωντανὴ ἡ καρδιά, γιὰ ν' ἀγαπᾷ ἀκόμη καὶ νὰ φροντίζῃ γιὰ τὴν ἀνάπη τῆς. Τὴν τραγικὴ εἰρωνία...

Ὅς τόσο ἤξερε τώρα ὁ Νάζος, πῶς ἐπρεπε νὰ ἐνερνήσῃ.

— Ἐχεις κάμει λάθος ἀγαπημένε μου φίλε, τοῦ εἶπε. Λησμόνησες ὅτι ὁ γάμος ἀνεβλήθηκε γιὰ αὐρίο!.. Ὁ ποιητὴς ἀγρίεψε.

— Γιὰ αὐρίο; Σήμερα εἶπαμε!

— Ὅχι φίλε μου. Αὐρίο εἶπαμε. Αὐρίο τὸ πρωί...

— Ὅστε αὐρίο; Εἶπε τώρα σὰν ὑποτεταγμένο παιδάκι ὁ ποιητής. Καλά. Θὰ περιμένω!

Ὁ Νάζος ἤθελε νὰ εἰδοποιήσῃ τοὺς ἄλλους φίλους τοῦ ποιητοῦ, ἤθελε νὰ συναντηθῇ μαζί τους καὶ νὰ σκεφθῇ μαζί τους γιὰ τὴν ἀντιμετώπισιν τῆς σπαρακτικῆς ἐκείνης τραγωδίας, ἀλλ' ὅμως δὲν τολμοῦσε νὰ ἀφήσῃ μονάχο του τὸν ποιητὴν.

— Γιατί δὲν ἐρχεσαι μαζί μου; τοῦ εἶπε. Ὅλοι οἱ φίλοι γλεντοῦν γιὰ τὸν γάμο σου. Δὲν ἐπιτρέπεται νὰ λείπῃς!

Ὁ ποιητὴς ἐδίσταζεν. Ὁ Νάζος ἐπέμεινε καὶ ἐπὶ τέλους τὸν ἐπεισε.

Κατέδθηκαν μαζί καὶ μ' ἓνα ἀμάξι ἐφθασαν στὸ ζυθοπωλεῖο τῆς Βουλῆς.

Τώρα μόνον ἠκούσασε, λίγο ὁ Νάζος. Εὐρέθηκε ἐπὶ τέλους σ' ἓνα περιβάλλον γνώριμο πού μπορούσε νὰ τοῦ δώσῃ κάποια βοήθεια.

ΑΥΡΙΟΝ : Ἡ συνέχεια.

Μάτριν ἐλπίδα! Πρὶν ἀκόμη καθίσουν καὶ ἐνῶ ὁ Νάζος προσπαθοῦσε νὰ εἰδοποιήσῃ μετὰ τὸν διευθυντὴν τοῦ καταστήματος τοὺς φίλους τοῦ ποιητοῦ, ὁ Βιζυηνὸς ἔφυγε πάλι. Ὅταν τὸ ἀντελήφθηκε ὁ Νάζος, ἔτρεξε ξοπίσω του, ἔφαξε τοὺς γύρω δρόμους, ἐπῆγε σπίτι του, ὅμως δὲν κατῶρθωσε νὰ τὸν ζαναύρῃ.

Ποῦ ἔφερνε τὸν ποιητὴ τὸ ἀρρωστημένο του μυαλό; Κανεὶς ποτὲ δὲν ἔμαθε ποῦ πέρασε τὴν νύχτα του. Μὰ πολὺ πρωῒ, ὅταν ξημέρωσε κι' ὁ ἥλιος ἔστολνε τίς πρώτες του ἀκτίδες στὴν πόλι, ὁ Βιζυηνὸς βρέθηκε μπρὸς στὸ σπίτι τῆς Μπεττίνας του.

Μετὰ τὸ μπαστοῦνι του, ἐχτύπησε τὸ παράθυρο τόσο δυνατὰ καὶ ἐπανειλημένα, ὥστε νὰ σπάσῃ τὸ ἐξωτερικὸ παραθυρόφυλλο.

Ἐντρομοὶ πετάχτηκαν ἀπὸ τὰ κρεβάτια τῶν ἡ Ὁραδοσίλη, ἡ νόνα, ἡ Μπεττίνα καὶ ἡ Ἰταλα.

Ἡ Ὁραδοσίλη ἔτρεξε καὶ ἀνέβη τὸ παράθυρο. Κραυγὴ φρίκης ἔφυγε ἀπὸ τὰ στήθη της ὅταν εἶδε τὸν Βιζυηνό. Εἶχε τὴν ὄψι ἐξαγριωμένου θηρίου. Τὰ μαλλιά του ἦσαν ἀνορθωμένα, τὰ χεῖλη τοῦ κρεμασμένα πρὸς τὰ ἔξω, τὰ μάτια του φλογισμένα.

— Ἦρθα νὰ πάρω τὴν Μπεττίνα!

Ἡ Ὁραδοσίλη, ἐν καὶ διέτρεχε τὸν κίνδυνον νὰ χτυπηθῇ ἀπὸ τὸν μαινόμενο ἄνθρωπον, ποῦ δὲν ἔπαυε νὰ κραδαίνει τὸ μπαστοῦνι του στὸ κενὸν τοῦ ἀνοιγμένου παραθύρου, ἀποπειράθηκε μετὰ μιά βίαιη κίνησιν νὰ τὸ κλείσῃ. Δὲν τὸ κατῶρθωσε, γιατί ὁ Βιζυηνὸς ἐπρόλαβε καὶ ἄρπαξε τὰ παραθυρόφυλλα.

— Ἦρθα νὰ πάρω τὴν Μπεττίνα, ἐπανελάθεν ἔντονα. Τὰ ἄλογά μου περιμένουν στὴ γωνία!

Ἡ νόνα εἶχε σπεύσει ἐν τῷ μεταξὺ κι' αὐτὴ στὰ παράθυρα. Ἡ Μπεττίνα καὶ ἡ Ἰταλα κλειδώθηκαν στὸ δωμάτιό τους καὶ ἐκλαιγαν. Ἡ Ὁραδοσίλη ἀπὸ τὸν τρόμον τῆς ἡ Μπεττίνα ἀπὸ φόβον καὶ ἀπελπισίαν μαζί.

Καὶ στὸ παράθυρο, συνεχιζόταν

ἡ πάλη. Πῶς ν' ἀντιμετωπίσουν οἱ δυὸ γυναῖκες τὸν ἄνθρωπον ποῦ εἶχε μεταβληθῇ σὲ ἐξαγριωμένο θηρίον;

— Δώστε μου τὴν Μπεττίνα!

Ἡ φωνὴ του ἀντηχοῦσε στὸν ἐρημον δρόμον, ἀγρία, βαρεῖα, ἐπιτακτικὴ. Οἱ δυὸ γυναῖκες, καλοῦσαν ἀπελπισιμένες βοήθειαν καὶ ἡ δραματικὴ σκηνὴ συνεχιζόταν, δίκως ἡ βοήθεια νὰ φθάσῃ ἀπὸ πουθενά. Κάποια στιγμὴ, ὁ Βιζυηνὸς μανιώδους, ὤρμησε γιὰ νὰ πηδῇ ἀπὸ τὸ παράθυρον μέσα στὸ σπίτι. Οἱ δυὸ γυναῖκες κατῶρθωσαν νὰ τὸν ἀπωθήσουν. Ἐκεῖνος ἐπανελάβε τὴν ἐπίθεσιν ὀρμητικώτερην. Ἡ πάλη ἀρχισε τραγικώτερην. Οἱ δυὸ γυναῖκες χεῖρον κοντὰ τοῦς, ἐπάνω στὸ παράθυρον γιὰ νὰ φράξουν τὴν δίοδον. Ὁ ποιητὴς κατῆστρεφε χτυπώντας μανιωδῶς μετὰ τὸ μπαστοῦνι του, ἐνῶ ἡ φωνὴ του ἀκουγώταν πάντα ἀγρία καὶ ἐπιτακτικὴ:

— Θέλω τὴν Μπεττίνα μου!

Ἐπὶ τέλους ἀπέκαμε. Ἡ πάλη τὸν κατέβαλε καὶ τὸν ἀφώπλισε ἡ κάποια ἀναλαμπὴ τοῦ λογικοῦ του ἐπιστάλαβσε;

Ἐπλησίασε ἡρεμὸς τὸ παράθυρον.

— Θεύγω, εἶπε στίς δυὸ γυναῖκες, θάρθω ἀργότερα!

Καὶ ἔφυγε πράγματι.

Ὁ Νάζος, ποῦ εἰδοποιήθηκε ἀμέσως ἀπὸ τὴν μητέρα τῆς Μπεττίνας, τὸν εὗρεκε ὅτερον ἀπὸ δυὸ ὥρες, στὸ ζυθοπωλεῖο τῆς Βουλῆς. Ἦταν τόσο ἡρεμὸς τώρα, ὅσο καὶ στίς καλὰς τοῦ ἡμέρες. Τίποτα δὲν ἐπρόδινε ὅτι λίγο πρὶν, ὁ τραγικὸς ἐκεῖνος ἄνθρωπος ἦταν ὁ μανιακὸς ἥρως τῶν σκηνῶν τῆς ὁδοῦ Ἀγίου Μάρκου. Ἀνεγνώρισε μάλιστα πρῶτος τὸν ἀγαπημένο του φίλον καὶ τὸν ἐκάλεσε κοντὰ του.

— Σὲ ζητοῦσα, τοῦ εἶπε. Ἐφαγα τὸν κόσμον νὰ σ' εὗρω. Τί ἐγίνες;

Ὁ Νάζος ἀναγκάσθηκε νὰ ἀπαντήσῃ.

— Εἶχα πολὺ δουλειὰ κι' ἐμείνα στὸ γραφεῖόν μου.

Ὁ ποιητὴς ἐσκυθρώπασε.

— Μπράβο, τοῦ εἶπε. Ἐγὼ παντρεύομαι κι' ἐσὺ δὲν καταδέχεσαι ν' ἀφήσῃς τὴν δουλειὰ σου γιὰ νάρθῃς στὸν γάμον μου!

ΑΥΡΙΟΝ : Ἡ συνέχεια.

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ, 23 'Οκτωβρ. 1936

ΤΟ ΣΠΑΡΑΚΤΙΚΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ...
ΕΝΟΣ ΑΓΝΟΥ ΕΡΩΤΟΣ.....

ΜΠΕΤΤΙΝΑ ΦΡΑΒΑΣΙΛΗ

'Αθηθινή Ιστορία υπό Σ. ΑΚΡΟΠΟΛΙΤΟΥ

46^{ΟΝ}

— 'Ισα - 'Ισα γι' αυτό ήρθα! Τόν διεβεβαίωσεν ο Νάζος.

'Ο ποιητής δέν ἀπήντησεν. Ἀρχισε νά ἀπαγγέλλῃ στίχους του. Εἶχε τώρα τήν ὀψι τοῦ εὐτυχεστέρου ἀνθρώπου τοῦ κόσμου.

'Ο Νάζος ἐν τῷ μεταξὺ εἰδοποίησε μ' ἓναν ἄνθρωπο τοῦ μαγαζιοῦ δυό - τρεῖς ἀπό τοὺς κοινούς φίλους πού ἀποτελοῦσαν ἄλλοτε σ' εὐτυχισμένες ἡμέρες τήν συντροφιά τοῦ ἀτυχοῦ ποιητοῦ. Ἐχρεώσθηκε ὁλόκληρη ὥρα ὥς πού νά φθάσουν.

'Ο ἴδιος ἔπειτα, ἔσπευσε νά εἰδοποιήσῃ τὸν καθηγητὴν τοῦ πανεπιστημίου Βασιλειάδην, τὸν πρῶτον ἐπιστῆθον φίλο τοῦ Βιζυηνοῦ. Ὁταν οἱ δύο μαζί ἐγύρισαν στὸ ζυθοπωλεῖον, ὁ Βιζυηνὸς ἦταν πάλι σὲ τραγικὴ ἐξοψί. Ἐχειρονομῶσε διαρκῶς καὶ ἀπήγγελλε πάντα αἰκῶς διακοπὴ στίχους, ἄλλους παλιούς καὶ γνωστούς, ἄλλους ἐκείνης τῆς στιγμῆς. Θὰ νόμιζε κανεὶς πῶς ὁ τραγικός ἀνθρώπος ἔδινε τώρα ὅλους μαζί τούς στίχους πού ἐπρόκειτο νά δώσῃ σὲ τὴν τῆ ζωῆ.

Ποιὸς νά προσέειπε τί ἔλεγε! Ὁλοι γύρω του εἶχαν βυθισθῇ στήν πιό φρικτὴ ἀπελπισία, ὅλοι ἐκλαίγαν τὸν ἀγαπημένον φίλον, ὅλοι θρηνοῦσαν τὴν μεγάλην διάνοια πού τόσο ἀπροσδόκητα ἐσθύνε.

— Τί θὰ γίνῃ, τώρα;

Ἦταν τὸ φρικτὸ ἐρώτημα πού ἀπηύθυναν ὅλοι στοὺς ἑαυτοὺς των.

'Ο Βασιλειάδης, μὲ τὴν ἱατρικὴν του ἰδιότητα ἀπεφάνθη πῶς δέν ὑπῆρχε καμμιά ἐλπίδα. Ἐνας δρόμος μόνον ἀπέμεινεν: Ὁ δρόμος τοῦ τρελλοκομείου. Ὁ δρόμος πρὸς τὸ νεκροταφεῖον τῶν ζωντανῶν.

— Πρέπει νά τὸν προσέξουμε ἀπόψε, εἶπεν ὁ Βασιλειάδης, στὸ σπίτι του ὥς πού νά γίνουν οἱ ἀπαραίτητες διατυπώσεις καὶ τὸ πρωὶ πειά...

Δέν ἐτέλειωσε τὴν φράσιν του. Πῶς νά τὴν τελειώσῃ; Τὰ δάκρυα τὸν ἐπνίξαν.

Καὶ ὁ ποιητὴς ἐξακολουθοῦσε τὸ τραγοῦδι του, τὸ ἀτέλειωτον ἐρωτικό του τραγοῦδι...

Λίγο ἔπειτα ὁ Νάζος καὶ ὁ Βασιλειάδης εἶχαν φθάσει στήν διεύθυνσιν τῆς ἀστυνομίας καὶ μαζί μὲ τὸν Μπαϊρακτάρη ἐκανόνιζαν τίς

διατυπώσεις πού ἐχρεώζοντο γιὰ τὴν εἰσαγωγήν τοῦ ποιητοῦ στὸ Δομοκαίτειον. Γιὰ κείνον τὸ βράδυ, ὁ Μπαϊρακτάρης διέθεσε δυὸ χωροφύλακες ντυμένους μὲ καλπικά. Θάμπαιναν στὸ σπίτι τοῦ Βιζυηνοῦ γιὰ νά τὸν προφυλάξουν ἀπὸ ἐπανάληψιν νέων τραγικῶν ἐκινήων. Μαζὶ μὲ τοὺς δυὸ αὐτοὺς χωροφύλακες ὁ Βασιλειάδης καὶ ὁ Νάζος ἐγύρισαν στὸ ζυθοπωλεῖον τῆς Βουλῆς.

'Ο Βασιλειάδης τοὺς παρουσίασε στὸν Βιζυηνὸ ὡς ἐξαδέλφους του πού ὅμως εἶχαν φθάσει ἀπὸ τὴν Κωνσταντινούπολιν καὶ τὸν παρεκάλεσε νά τοὺς φιλοξενήσῃ γιὰ ἕκαστον τὸ βράδυ στὸ σπίτι του.

— Μὰ δεχθῶς καὶ μένε Νίκο, εἶπεν ὁ Βασιλειάδης, ὅτι αὐριο ἔχω τοὺς γάμους μου;

— Αὐριο τὸ πρωὶ θὰ φύγουν, ἐπέμεινε ὁ Βασιλειάδης. Μόνον ἀπόψε θὰ μείνουν. Δέν μπορείς νά μ' ἀρνήθῃς αὐτὴν τὴν χάριν.

— Δέν μπορῶ, ἀλλὰ ἄρνούμαι! Μπορεῖ νάρθῃ καὶ ἡ Μπεττίνα ἀπόψε γιὰ τίς ἐτοιμασίας τοῦ γάμου!...

— Τόσο τὸ καλλίτερον, εἶπεν ὁ Βασιλειάδης. Οἱ ἐξαδέλφοί μου θὰ σὲ βοηθήσουν.

Σὰν κάτι νά ἤξερε ὁ ἀτυχὸς ἀνθρώπος, ἀγωνίσθηκε πολλὴν ὥρην νά ἀποφύγῃ τὴν συντροφίαν τῶν δύο ἐκείνων ἀνθρώπων, ἀλλὰ καὶ ὁ Βασιλειάδης ἐπέμεινεν ἀνένδοτος καὶ ἐπὶ τέλους τὸν ἐπεισε.

— Ἄς ἔρθουν ἀφοῦ τὸ θέλῃς, εἶπεν ὕστερα ἀπὸ πολλὰς ἀντιρρήσεις.

Ἔως τὸ βράδυ συνεχῶς, ἔμεινε ὁ Βιζυηνὸς στὸ ζυθοπωλεῖον τῆς Βουλῆς. Θαρροῦσε κανεὶς ὅτι ἀπὸ τὴν γωνίαν ἐκείνην, ἀποχαιρετοῦσε τὸν κόσμον καὶ τὴν ζωὴν. Ἐπέρασαν πραγματικὰ ἀπὸ ἐκεῖ ὅλες αὐτὲς τίς ὥρες, ὅλοι οἱ γνωστοὶ του, ὅλοι οἱ φίλοι του, ὅλοι οἱ θαυμασταὶ του, γιὰ νά τὸν ἴδουν, νά πεισθοῦν γιὰ τὴν τραγικὴν ἀλήθειαν καὶ νά τὸν θρηνήσουν ζωντανόν.

Καὶ ὁ ποιητὴς πού πραγματικὰ κατέβαινε ζωντανὸς στὸν τάφον, ἐγελοῦσε σὲ ὅλους, τοὺς ἐφίανε στίχους, τοὺς ἐπείραζε, τοὺς μιλοῦσε γιὰ τὸν γάμον του, γιὰ τὴν εὐτυχίαν του! Ποτὲ δέν ἔδωκε τραγικώτερη τὴν εἰρωνείαν τῆς ἡτῆς!...

ΑΥΡΙΟΝ : Ἡ συνέχεια.

2401. 470N 1936

Ἀργὰ, ἐπείσθη τέλος νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸ ζυθοπωλεῖο τῆς Βουλῆς καὶ νὰ πάρῃ με τοὺς δύο δῆθεν ἐξαδέλφους τοῦ Βασιλείαδου στὸ σπίτι του. Οἱ δύο φρουροὶ του, δὲν ἐκούρασθηκαν πολὺ νὰ τὸν προφυλάξουν. Ἡ ὀλονύκτια ἀγρυπνία τῆς προηγουμένης καὶ ἡ ὁλοήμερη ἀγωνία, εἶχαν καταβάλλῃ τὸν ποιητὴ. Καὶ ἀφοῦ ἔκαμε μερικές βόλτες ξαπλώθηκε στὸ κρεβάτι του. Ὁ ὕπνος τὸν πῆρε ἀμέσως καὶ κοιμήθηκε δίχως διακοπὴ ἕως τὸ πρωῒ.

— Μήπως ἦρθαν γιὰ τὸν γάμο;
Ἦσαν τὰ πρῶτα του λόγια στοὺς δύο φρουροὺς του.

— Ὁχι ἀκόμα.

— Πρέπει νὰ κάνω γλήγορα, ἐδεβαίωσεν ὁ ποιητής. Ὅπου καὶ νᾶναι θάρθουν. Θὰ μείνετε καὶ σεῖς. Σὰν προσκαλῶ!

Μέσα σὲ λίγη ὥρα, ἐτοιμάστηκε καὶ στολίσθηκε πάλι σὰν γαμπρός γιὰ ν' ἀρχίσῃ τοὺς νευρικοὺς του βηματισμοὺς μέσα στὸ δωμάτιο.

— Θάρθουν... θάρθουν... ἐμονολογοῦσε σὰν γιὰ νὰ πείσῃ τὸν ἐαυτὸν του πὼς δὲν ἔπρεπε νὰ ἀποβάλλῃ.

Καὶ ἦρθαν πράγματι.

Ὅμως δὲν ἦταν ἡ Μπεττίνα του καὶ οἱ προσκεκλημένοι τοῦ γάμου. Ἦσαν ὁ Βασιλείαδης καὶ ὁ Νάζος, οἱ δύο ἀγαπημένοι του φίλοι ποὺ εἶχαν ἀπ' τὴν μοῖρα τὴν τραγικὴ ἀποστολὴ νὰ ὀδηγήσουν τὸν φίλο τους στὸν τάφο τοῦ τρελλοκομείου.

Ἔτσι, ἐνῶ ὁ Βιζυηνὸς ἐσπεύδε νὰ τοὺς δώσῃ τὸ χέρι καὶ νὰ τοὺς βεβαιώσῃ ὅτι ἡ νύφη θὰ ἐφθανε σὲ λίγο, ὁ Βασιλείαδης τοῦ ἔλεγε:

— Δὲν θὰ γίνῃ ἐδῶ ὁ γάμος...

— Γιατί; Ρώτησε ἐξαγριωμένος τώρα ὁ ἄμοιρος ποιητὴς στρέφοντας γύρω του, ὥσάν γιὰ νὰ βεβαιωθῇ ὅτι μόνον στὸ ὀλάνθιστο ἐκεῖνο περιβάλλον ποὺ ἐτοίμασε μετὰ τὰ ἴδια του τὰ χέρια, ἦταν τὸ κατάλληλο πλαίσιο τῆς εὐτυχίας του.

— Γιατί οἱ καλεσμένοι εἶνε πολλοί, ἀπάντησεν ὁ Βασιλείαδης καὶ δὲν θὰ χωροῦσαν ἐδῶ. Ὁ γάμος θὰ γί-

νῃ σ' ἓνα ἐξωκκλήσι. Τὸ θέλει ἡ Μπεττίνα καὶ σὲ παρακαλεῖ νὰ μὴν ἀρνηθῇς.

Νὰ ἀρνηθῇ; Τὰ μάτια τοῦ Βιζυηνοῦ ἀστράψαν ἀπὸ χαρὰ μόνον μετὰ τὸ ὄνομα τῆς Μπεττίνας.

— Θὰ γίνῃ ὅπως θέλῃ ἡ ἀγαπημένη μου, εἶπε. Πᾶμε ἀμέσως!

Κι' ἐτοιμάσθηκε πάλι κι' ἐστολίσθηκε ὅσο μπορούσε περισσότερο, κι' ἐγέμισε μετὰ ἀνθὴ τὴν κομβιοδόχου του.

Ἔτσι ἐξεκίνησε γιὰ τὴν εὐτυχία του!...

Στὴν πόρτα ἐπερίμενε ἓνα ἀμάξι. Ὁ ποιητὴς ἐσπεύσε νὰ ἀνεβῇ πρῶτος. Οἱ ἄλλοι ὅλοι τὸν ἀκολουθήσαν. Στὸ σπίτι ποὺ περίμενε νὰ στεγάσῃ τὴν εὐτυχία, ἀπόμειναν τὰ λουλούδια μόνον, ποὺ εἶχε σκorporίσει ὁ ποιητής....

Ἦσαν ἀπὸ μιᾶς ὥρας διαδρομῆς τὰ ἀμάξια ἐστάθηκαν μπρὸς τὴν ἀνοιχτὴν σιδερένια πόρτα τοῦ Δροσκολοῦ.

— Εἰδὼ θὰ γίνῃ ὁ γάμος;

— Καὶ κατῴρθωσεν ν' ἀπαντήσῃ μὲ τὴν ἐγκρατῶντας, τοὺς λυγμοὺς τοῦ ὁ Βασιλείαδης.

Κι' ἐπέρασαν.

Ἀπ' τὴν στιγμή ἐκείνη, ὁ ποιητὴς τῆς ἀγάπης, ἦταν ὁ ζωντανὸς περὶ θάμενος...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'

ΑΓΑΠΗ!...

Τὸ πρωῒ τῆς ἄλλης ἡμέρας, οἱ ἐφημερίδες θρηνοῦσαν τὴν τραγικὴ τύχη τοῦ ποιητοῦ. Πουθενὰ δὲν γράφτηκε τὸ ἐρωτικό του δράμα, κι' ὁμως τὸ ὄνομα τῆς Μπεττίνας ἦταν στὰ χεῖλη ὅλων. Δὲν ὑπῆρχε πειὰ τὸ μυστικὸ τοῦ δύστυχου ποιητοῦ, ποὺ τόσα χρόνια τὸ ἐκρυβε στὰ κατὰβαθα τῆς καρδιᾶς του. Ἡ τραγωδία του τὸ εἶχε προδῶσει.

Στὸ σπίτι τοῦ Ὁραδοσίτη ἀπλώθηκε τὸ πένθος. Ποιὸς νὰ μὴν κλάψῃ τὸν ἄμοιρο ἄνθρωπο, τὸν φίλο, τὸν εὐεργέτη;

Ἡ Μπεττίνα... Ὁ, τώρα θρηνεῖ κι' αὐτὴ, πρὶν πολὺ ἀπ' ὅλους, τώρα πλημμυρίζει ἡ καρδιά της ἀπὸ τὸν πόνο κι' ἀπ' τὴν μετάνοια!...

ΑΥΡΙΟΝ : Ἡ συνέχεια... οἱ τὴν «

ΤΙ ΜΑΙ ΕΙΝΑΙ ΜΕΤΕΠΙΤΑ, ΜΕ ΤΗΝ ΟΚΕ-
ΛΗ ΠΟΥ ΕΙΝΑΙ ΕΣΤΩ ΚΑΙ ΑΛΕΞΑ ΤΗ
ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ΤΗΣ ΠΡΑΓΜΑΤΟΣ ΤΟΥ ΜΟΝΑΧΙ-
ΣΜΟΥ ΤΗΣ ΦΙΛΟΥ. ΚΑΙ ΑΙΔΕΙ ΑΔΕΛΦΟΚΑ
ΘΑΝΑΤΟΝ ΕΠΙΜΟΝΑΝ ΕΑΝ ΕΛΘΩΝ ΕΑΝ
ΤΟ ΤΗΣ ΤΩΝ ΕΝΟΧΟΥ, ΓΙΑ ΟΤΙ ΕΝΙΝΤΙ-
ΚΕ. ΝΑΙ, ΝΑΙ... ΔΕΝ ΜΠΟΡΕΙ ΓΙΑ ΔΕΧ-
ΘΕΝΤΕΝ ΤΟ ΠΡΑΓΜΑΤΟΣ ΤΗΣ ΦΙΛΟΣ, ΔΕΝ
ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΕΙΝΑΙ ΕΝΟΧΟΣ ΓΙΑ ΜΟΝΟΝ
ΤΟΝ ΛΟΓΟ ΟΤΙ ΤΗΣ ΧΑΡΙΟΣ ΤΟΣΟΤ
ΑΝΤΙΝ. ΕΝΟΧΟΣ ΕΙΝΑΙ ΑΥΤΗ ΜΟΝΑΧΑ,
ΑΥΤΗ ΠΟΥ ΔΕΝ ΜΠΟΡΕΣΕ ΓΙΑ ΘΕΣΗ
ΤΗΝ ΑΝΑΓΗ ΤΟΥ, ΑΥΤΗ ΠΟΥ ΔΕΝ ΠΥΡΕ
ΜΙΑ ΛΕΞΗ ΕΣΤΩ ΠΑΡΗΝΟΡΙΑΣ, ΓΙΑ ΤΟΝ
ΠΑΝΟ ΤΟΥ, ΟΤΑΝ Ο ΠΟΙΗΤΗΣ ΤΗΣ ΜΙ-
ΛΗΣΕΙ ΓΙ' ΑΥΤΟΝ! ΚΑΙ ΚΑΙ ΑΙΔΕΙ ΑΠΟΡΗ-
ΝΟΡΙΑ ΚΑΙ Ο ΠΙΝΟΣ ΑΝΟΙΓΕΙ ΣΤΗΝ
ΚΑΡΔΙΑ ΤΗΣ ΤΩΝ ΔΡΟΜΟ, ΓΙΑ ΝΑ ΠΕ-
ΡΑΘΩ ΣΙΩ - ΑΙΔΕΙ ΚΑΠΝΙΑ ΑΛΛΗ ΑΓΑ-
ΠΗ ΓΙΑ ΤΩΝ ΠΟΙΗΤΗ, Η ΑΝΑΓΗ ΠΟΥ ΤΑ-
Σ ΧΡΟΝΙΑ ΖΗΤΟΥΣ ΚΑΙ ΠΟΥ ΓΕΝΩΝ-
ΤΑΝ ΤΩΡΑ, ΑΝΑ ΜΙΑ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΗ ΕΡΩΝΙΑ
ΓΙΑ ΤΟΝ ΑΜΟΙΟ ΔΕΥΤΕΡΩ ΚΑΙ ΟΔΝ
ΠΡΟΛΟΓΟΣ ΤΟΥ ΔΙΑΝΕΥΣΤΟ ΜΕΡΟΥΣ
ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ, ΠΟΥ ΑΡΧΙΖΕ ΤΟΥ ΕΡ-
ΧΟΤΑΝ ΠΕΙΔ Η ΜΕΤΕΠΙΤΑ.

Ανθρώποι για ό,τι είχε γίνει, έφθασε εκείνες τις ώρες στο σπίτι της θραβασίλη ή Σαμόρας. Στα μάτια της θραβασίλη και τις νύμφας που δίπλα στον πάνο τους για τον χαμό του ποιντή είχαν και την άγωνία για την απελπισία της Μνηστήρας, ο Σαμόρας επάνανε την στιγμή εκείνη σαν πως χαράς και έλπιος. Τόν υποδεχθηκαν με πραγματική ανακούφιση, τόν πέρασαν στο σαλόνι και έπεσαν να είδωποποιήσουν την Μνηστήρα.

Ἐντελῶς ἀντίθετη ἡτόν ἢ ἐντὺ

ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΥΣΑ ΜΕΛΗ

О ХАРАКТ

ФАИНА АПО

Η ΔΙΑΔ

ΑΛΛΟΤΕ ΚΑΙ
ΣΟΜΕΝ. — ΤΑ

Ενα από τα σπουδαία προ-
βλήματα που ελλόγως προ-
σέχρονον δημοσί-
και το πρόβλημα τι-
ς της γραφής.
ρον η Πολιτεία καθημερινών
ύεται διά το έντελν
ν και ακατάστατον (γράφ-
παιδιών που έξερχαντο
πό τα σχολεία της Μέ-

πώς που προκάλεσε στην Μηττι-
ν η επίσκεψή εκείνη. Άκουσε το
όνομα του Σαυδρά με περιφρόνη-
ση, σχεδόν με μίσος και έθωψε
την επίσκεψή του ως δασεία! Ό
φημιόμους μουσουλμάνους, ο άνθρ-
πος που της προσέφερε μαζί με το
ένδοξο όνομά της και την βεδαί-
οτητα ενός ευτυχισμένου μέλλον-
τος, είχε καταδικασθεί μέσα σε δύο
δευτερόλεπτα.

— Δέν θέλω νά τόν ιδῶ!

Ἡ ἀπάντησις τῆς, ἦταν σωτὸς
κεραυνὸς γιὰ τὶς δύο γυναῖκες. Ἡ
ὀραβασιλὴν σαστισμένη, ἐπέμεινε νὰ
γυρίσῃ κοντὰ στὸν Σαμάρρα, λέγον-
τας μόνον στὴν κόρη τῆς:

— Δέν πιστεύω νά τρελλάθηκες
καί σύ!...

Ἡ νόνα ἔμεινε κοντὰ στὴν
Μπεττίνα.

— Αυτό πού λες εἶνε τρέλλα, τῆς ἔλεγε. Δέν πιστεύω νά πετάξης στά καλά καθούμενα μία τέτοια τύχη:

— Χαρᾶς τὴν τύχη, διεμαρτυρήθη
 μέ ἀγανάκτησι ἡ Μπεττίνα. Αὐτὸς ὁ
 ἄνθρωπος ἔφερε μαζί του στο σπίτι
 μας τὸ σπαρακτικώτερο δρᾶμα. Δὲν
 θέλω οὔτε νὰ τὸν ἰδῶ. \

Ἡ νόνα ἀρχισε τίς κεραίες. Εἶχε πάντα τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ τὴν μετέπειθε. Ὅς τόσο ἡ κηδεστὶνα ἔμεινε ὡς τὸ τέλος ἀνένδοτη.

Ὁ εὐγενὴς ἐπὶ σκέπτης, δὲν ἐ-
δοκασκεύετο νὰ μαντεῖν τὴν ἁ-
λῆθεα βλέποντας τὴν ἀπουσία τῆς
καὶ ἀκούει, ἰσχυρόντας τὴν παρὰ-
μένη ἰσοσθέν τῆς ὀραδοῦσιν, τὴν
πραγμὰ κοίτα. Δὲν εἶδεκε ὡς
τόσο αἰ ἀντιλήρη τίποτα. Ἀπέφυ-
γε κάθε συζητοῖς γύρω ἀπὸ θέμα
τοῦ Βιζυνοῦ, ἀπέφυγε κάθε ἐρω-
τησιὶ γύρω τὴν Μινηττίν, ἐμίλησε γιὰ
κίληα δυὸ ἄλλα πράγματα καὶ πρὶν
περάσει μισὴ ὥρα ἔφυγε.

Λίγο έπειτα, ένα ευγενικό, αλλά και γεμάτο πικρία και πόνο γράμμα του, έλεγε στην Οραδοσίλη ότι έμνηστευε την όρνησι της Μπετινίας, ότι δεν έπιμένει φυσικά στην αίτησή του και ότι ευχέται εν πάση περιπτώσει κάθε εύτυχία στην αγαπημένη του.

Μετά δύο ημέρες, ο Σαμάρρας που είχε γυρίσει με τόσα όνειρα στην πατρίδα του, έφυνε πάλι για την Ίταλία, αποκοιμίζοντας την απογοήτευσι ενός άτυχου έρωτα. Έχειράσθηκε τέσσερα χρόνια για ν' αποφασίση να ξαναγυρίση στην Ελλάδα...

Κι' ἡ Μπεττίνα; Αὐτὴ πειὰ ἐκλει-
σε ἀπ' τὴν ἴδια ἐκείνη ἡμέρα στὴν
καρδιά της ἓναν πραγματικὰ ἀγνό-
ν καὶ μεγάλο ἔρωτα, τὸν ἔρωτα γιὰ
τὸν τρελλό της ποιητὴ...

ΑΥΡΙΟΝ : Ἡ συνέχεια. μερινῶς ἀκολουθοῦντες τὴν ἐξελεξίν ὅχι μόνον τῶν ἠθῶν ἀλλὰ καὶ τῆς νέας συγχρονισμένης διδασκαλίας. Προδ' σαράντα καὶ πλέον ἐτῶν, οἱ

Σε λίγο έφθασαν και οι τρεις στο γραφείο του διευθυντού Τσιριγώτη, ενός ανθρώπου που με πραγματική στοργή είχε άφοσιωθή στη προσοφθαλμία της θεραπείας του ποιητή. Ο διευθυντής έλειπε την στιγμή εκείνη και ο Βασιλειάδης περιεργαζόταν μηχανικά το γραφείο, ίσως για να αποφύγει οποιαδήποτε συνομιλία με την Μπεττίνα, που ράκος ανθρώπινο, είχε πέσει σε μια πολυθρόνα και άγωνιζόταν να συγκρατήσει τα δάκρυά της.

Τι σύμπτωση! Έπάνω στο γραφείο του διευθυντού μερικά φυλλάκια χαρτί με μισοσβυσμένα γραψίματα και μελανώματα υπεδέχθηκαν τον Βασιλειάδη εκ μέρους του ποιητή... Ήσαν δικά του γραψίματα. Με πόση συγκίνηση προσεπάθησε να τα διαβάσει και με πόση πικρία είδε πως ήταν όλα άσυνάρτητα. Πού ο γλαφυρός και έμπνευσμένος στίχος του άμοιρου ποιητού, Ένα από αυτά τα γραψίματα, ήταν αφιερωμένο στον διευθυντή του Διοικητικού και ο Βιζυηνός το υπέγραφε: «στον Θεό μου». Ήσαν στίχοι που έπεφταν απότομα από το ύψος μιας αναλαμπής φαντασίας, στο χάος ενός έκτροχιασμένου λογικού. Αρχίζαν με ύμνο στον διευθυντή του Ιδρύματος και έπετοῦσαν σε εκκλησιαστικές φράσεις, για να καταλήξουν σε δυσανάγνωστα έντελως ομοιώματα γραφής.

Ο διευθυντής έμπεσε εκείνην την στιγμήν στο γραφείο του. Έκαίρτισε τον Βασιλειάδη, εγγνώρισε από αυτόν την Μπεττίνα και την περιέβαλε με ένα τέτοιο βλέμμα που η δύστυχη συνεκλονίσθη ολοκληρωτικά. Μέσα σ' εκείνο το βλέμμα έδιάβασε την φρικτότερη καταγορία.

—Εσύ σαι, λοιπόν, ο άπαιστος φίλος του δύστυχου ανθρώπου; Είπα είσαι ο εγκληματίας που έσβησε την πιο φωτεινή διάνοια της εποχής μας; Έσύ...

—Ενόμιζε πως άκουγε ένα τέτοιο απηνόρητιρο, αλλά η πραγματική φωνή του διευθυντού την επέφερε στην πραγματικότητα.

—Εκάματε καλά που τρώσατε, της είπε. Ο ποιητής σ'άς ζητεί κάθε μέρα. Ο, θά του ηροφάρετε, σ'ας δεβαιώ, μία πολύ μεγάλη χαρά.

Ένα κύμα ελπίδων κατέκλυσε την ψυχή της πονεμένης Μπεττίνας.

—Ούτε καταλαβαίνει; Όποτε έκει το λογικό του;...

Ο διευθυντής εκίνησε περίλυπος το κεφάλι:

—Όχι καλή μου κόρη, είπε. Στιγμές μόνον λογικού έχει ο άμοιρος άνθρωπος και σ' αυτές τις στιγμές σε αναζητεί. Το λογικό του δεν θά το ξαναάβρη ποτέ....

Και άπευθυνόμενος τώρα στον Βασιλειάδη και τον Φέρμπο, συνέτηλθρσεν :

—Όργανική αλλοίωσις του έγκεφάλου και του νωτιαίου. Άνιστη, δυστυχώς...

Η Μπεττίνα τ'άκουσε όλα. Οι ελπίδες κατέρρευσαν. Ο νους της σκοτεινίσσε, τ'άμπα έχασαν τ'όραμα της, οι λυγμοί συνετάραξαν το στήθος της. Ένα άσυνκράτητο ελάμνα έρράγιζε της καρδίας των τριών ανθρώπων που είχαν γίνει οι μάρτυρες του σπαραγμού της. Και κανείς δεν έτόλμισε να την παρηγορήσει.

Μόνον όταν τ'άδρακα έστέρεξαν μόνα τους και το στήθος κουρασμένο δεν αναταραζόταν από τους λυγμούς, ο διευθυντής την έπλησίασε λέγοντας :

—Προσπαθήστε να συγκρατήσετε την ψυχραιμία σας, αν θέλετε να βείτε τον ποιητή. Πρέπει να είσθε καρούμενη!

Χαρούμενη ; Και όμως ναι... Έγινε η δύσμοιρη κόρη και χαρούμενη ακόμη για να της επιτρέψουν να φθάσει κοντά του.

τρελός κι' αυτός! Με άλλους, άλλ'άλλους ολομόναχος. Κανένα δεν πλησιάζει. Κάτι μόνον ζητεί με την άρρωστημένη φαντασία του, κάτι κυνηγάει επίμονα, κάτι που διαρκώς ξεφεύγει από τ'ά χέρια του μόλις νομίζει πως το πλησιάζει. Είπε η αγαπημένη του, η Μπεττίνα του! Αυτήν αναζητεί, αυτήν τραγουδάει τώρα ακόμη, με τους στίχους του, που άλλοτε άγανουν άσυνάρτητοι και άλλοτε άστοιργήματα, αυτήν προσπαθεί να συγκινήσει. Θά την εύρη ; Η φωνή του άκούγεται πολλές φορές στην τραγική επίκλησι: «Μπεττίνα μου...Μπεττίνα... Γιατί φεύγεις;...» Ένας κόσμος άγνωστος τον τριγυρίζει. Κανείς απ' αυτούς δεν συγκινείται, κανείς δεν τον προσέχει. Τον κυττούν άσηρομένα και περνούν... Πολλές φορές τους προσέχει, όπως περνούν σάν σόνταματα κοντά του και τον πιάνει άπελπισία και φόβος. Τότε η φωνή του άκούγεται σάν την φωνή ανθρώπου που ζύηνησε μέσα στο τάφο του : «Πού είμαι λοιπόν; Πού είμαι; Γιατί με έφεραν εδώ;...» Και αρχίζει τ'ά κλάμμα, ενώ οι άλλοι μαζεῦονται και γελοῦν γύρω του!

Καλά κάνουν και γελοῦν! Νά που και ο ποιητής ύστερ' από λίγο παύει να κλαίη και γελά και αὐτός! Είπε πραγματικά χαρούμενος τώρα. Φτειάχνει όνειρα, κινεί φανταστικά παλάτια εύτυχίας. Μέσ' το μυαλό του τρεμοσάχνει η μορφή της Μπεττίνας του. Θάρει πως τον φωνάζει, πως άκούει την φωνή της : «Έλα λοιπόν, Δέν θλίψεις πού σε περιμένω ;». Και αρχίζει να τρέχη με άγνοικά τ'ά χέρια του για να την άγκαλιάσει! Πόσες φορές και πόσες ώρες! Ός που κουράζεται και μένει έτσι, με άπλωμένα τ'ά χέρια σάν άπολιθωμένος.

Έτσι να τρέχη, τον είδαν, όταν κατέδωκαν στον κήπο, η Μπεττίνα, ο Βασιλειάδης και ο Φέρμπος. Και να που μία φορά δεν ήταν φαντασμα, άτι έκυνηγούσε ο ποιητής. Να που την βλέπει πραγματικά κοντά του και να πλησιάζη ακόμη πιο πολύ και να μη φεύγη. Πέφτει επάνω της, σφίγγει τ'ά χέρια του στο σώμα της, γέρνει το κεφάλι στον ώμο της και αρχίζει να κλαίη.....

ΑΥΡΙΟΝ : 'Η συνέχεια.

και άλλων υποχρεώσεων λητών εις τιμάς εξαίρετης ρίλας και δίδοντα εκ του τος εις το διατεθπούμενου άγοράν κεφάλαιον πο 10 % έπσοίως. Γρα Όμονοίας και Σταδ τπλ. 25-637.

APPAR

ΧΡΥΣΟΙ

Καρ. 18

» 14

» 13

» 12

» 11

X

ΤΖΩΝ ΠΕΡΔΙΚΑΡΙ Ο ΕΛΛΗΝΟΑΜΕΡΙΚΑΝ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΜΕΛΕΤΗ
26/10/36
ΕΛΛ

Άγγλικά Άληθινή Ιστορία υπό Σ. ΑΚΡΟΠΟΛΙΤΟΥ

49^{ον}

Ἡ ἀθῶα μικρούλα, δὲν ἐζοῦσε πειά, παρὰ γιὰ νὰ κλαίῃ τὴν πρώτη καὶ τελευταία τῆς ἀγάπῃ, τὴν ἀγάπῃ ποὺ δὲν ἐπρόλαβε νὰ τῆς χάριση καμμιὰ ἀπὸ τῆς χαρὲς τῆς. Ἐκλῶμιασε τὸ δροσερὸ πρόσωπο, χάθηκε ἡ ἀνοιχτὴ τῆς ζωῆς, καὶ τὰ δάκρυα εἶχαν γίνοι ὁ ἀχώριστος σύντροφος τῶν ματιῶν τῆς, ποὺ δὲν ἔλαμπαν καὶ δὲν ζωντανεύαν παρὰ μόνον ὅταν τὰ ἀφίνε νὰ πλανῶνται ἐπάνω στὴν εἰκόνα τῆς ἀγίας Καικιλίας τὴν τοποθετημένη ἐπάνω στὸ πιάνο τῆς ἀπ' τὸν κρεμνὸ ποὺ ὁ Βιζυηνὸς εἶχε γράψει ἐπάνω σ' αὐτὴν τὴν ἀφιέρωσιν τοῦ

«Εἶθ' ἐπὶ γῆς καὶ ἐπὶ τοῦ Παραδείσου
(ἀδελφού)
αὐτὴν ἐδῶ νὰ ὁμοιάσῃ τὸ κρεῖδι σου καὶ εἰς τὴν μουσικὴν τῆς εὐφυΐαν».

Τότε, τὰ δάχτυλά τῆς ἐκυλοῦσαν στὰ πληκτρα κι' ἔδιναν ζωὴ στὴν «Μάρς φυνέμπρ» τοῦ Σωπέν, ποὺ εἶχε γίνοι πρῶτος ὁ ὕμνος στὸ πένθος τῆς ψυχῆς τῆς καὶ στὸν σπαραγμὸ τῆς καρδιάς τῆς κι' ἔμεινε τὸ ἀγαπημένον τῆς κομμάτι ὡς ποὺ χαραχτήκε κάποια μέρα στὴν πλάκα τοῦ τάφου τῆς.....

«Ἀμοιρε ποιητὴ ! Πόσο τὸν ἀγαποῦσε τώρα ἡ Μπεττίνα του, ἡ «μικρὴ Παναγία» του, ὁ «γαλανὸς ἀγγελὸς» του !....

Αἰχμάλωτος ἐκεῖνος τοῦ φρικτοῦ νεκροταφείου τῶν ζωντανῶν στὸ τρελλοκομεῖο, αἰχμάλωτη ἡ ἀγαπημένη του στὰ νύχια ἐνὸς σπαρακτικοῦ πόνου ποὺ δὲν τὴν ἀφηνε ποτέ, καίποὺ ἄρχισε νὰ ἀνοίγῃ τὸν δρόμο σ' ἓναν πρόωρο τάφο.

Ἄγγλικοι καὶ ἄλλοι τῶν ἀγγλικῶν αὐτεθυσίαν τῶν.

ΚΑΙ ΟΜΩΣ ΣΥΝΕΒΗ...

ΕΧΑΣΕ ΤΟ
ΓΙΑ ΕΝΑ

Ὁ Νάζος, ἀπαρηγόρητος ὁ ἴδιος γιὰ τὴν συμφορὰ τοῦ ἀγαπημένου του φίλου, εἶχε γίνοι ὡς τόσο ὁ παρήγορος τῆς Μπεττίνας. Αὐτὸς μόνον, ἐκτὸς ἀπ' τῶν μητέρα τῆς καὶ τὴν νόννα τῆς ἤξερε τὸ δράμα τῆς κι' αὐτὸς τὴν παρηγοροῦσε δίνοντάς τῃς ἐλπίδες, γιὰ τὴν θεραπεία τοῦ ποιητοῦ.

— Θέλω νὰ πᾶμε μιά μέρα στὸν ποιητὴ μου ! τοῦ εἶπε ἓνα πρωί.

Ὁ Νάζος δὲν ἤθελε νὰ προσφέρει καὶ αὐτὸν τὸν πόνο στὴν Μπεττίνα. Με χίλιες δυὸ δικαιολογίες ἀπέφευγε καὶ ἀνέβαλλε. Μὰ με τὴν ἰδιαίτη ἐπιμονὴ ἡ Μπεττίνα ἐπανελάμβανε καὶ ἀπὸγευμα ποὺ πῆγαινε στὰ ὄρεϊον τὴν παράκλησιν τῆς :

— Γιατί δὲν θέλετε νὰ ἰδῶ τὸν ποιητὴ μου ;

Κάποια μέρα ἦταν ἀποφασιστικώτερη.

— Ἀφοῦ δὲν θέλετε νὰ πᾶμε μαζί, θὰ πάω μόνη μου.

Ὁ Νάζος ὑπεχώρησε, ἀλλ' ὅμως δὲν εἶχε τὴν ψυχικὴ δύναμι νὰ τὴν συνοδεύσῃ αὐτός. Παρεκάλεσε τὸν Βασιλειάδη.

Εἶχαν περάσει δυὸ ἐβδομάδες ἀπὸ τὴν τραγικὴ ἡμέρα ποὺ ὁ Βιζυηνὸς ὠδηγήθηκε στὸ Δρομοκαίτειο, ὅταν ὁ Βασιλειάδης μαζί με ἄλλον φίλο τοῦ ποιητοῦ, τὸν Φέρμπο, συνώδευαν τὴν Μπεττίνα. Σ' ὅλον τὸν δρόμο, καθ' ἓνας ἀπ' αὐτοὺς εἶχε παραδοθῇ στίς δικές του σκέψεις. Οὔτε λέξι δὲν ἀντὶπλάσαν μιά σχεδὸν ὥρα, ὡς τὴν στιγμὴ ποὺ ἡ ἀμαζα ἐστάθμευσε μπρὸς στὴν μεγάλη σιδερένια πόρτα.

— Ἐδῶ εἶνε ; ἐρώτησε ἡ Μπεττίνα, ποὺ ἐνοιώθε πραγματικὴ φοβία.

τώρα, βλέποντας πίσω ἀπὸ τὰ κάγκελλα μέσα στὴν ἀδενδρὴ ἐκτασί τὰ κάτασπρα, ἀλλὰ τοῦ περιβόλου, πένθιμα κτίρια τοῦ τρελλοκομεῖου.

Ὁ θυρωρὸς εἶχε σπεύσει ἐν τῇ μεταξὺ νὰ ἀνοίξῃ τὴν πόρτα.

Ὁ Βασιλειάδης ἀπῆλθινε με ἓνα σδυσμένο «ναί», κι' ἐπροχώρησε πρῶτος. Ἡ Μπεττίνα καὶ ὁ Φέρμπος ἀκολούθησαν...

ΑΥΡΙΟΝ: Ἡ συνέχεια.